

İŞÇİ-KİMYİLİ KÜLTÜRÜSÜ

SAYI :

37

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ/MARKSİST-LENİNİST TYP/ML

YAYIN ORGANI

- ☆ POLONYADAKİ SOSYAL-FAŞİST ASKERİ DİKTATÖRLÜĞÜ LANETLİYORUZ
- ☆ FAŞİST CUNTA İŞÇİ SINIFINI AÇLIĞA MAHKUM EDİYOR!
- ☆ YÜKSEK ÖĞRENİM KANUNU - 2-
- ☆ FAŞİST CUNTANIN İŞKENCELERİ CAN ALMAYA DEVAM EDİYOR!
- ☆ PARTİ VE DEVRİM ŞEHİTLERİNİ ANIYORUZ!
- ☆ MARAŞ KATLIAMINI 3. YILDÖNÜMÜNDE KİN VE NEFRETLE KINIYOR, ŞEHİTLERİ SAYGIYLA ANIYORUZ!
- ☆ DÜNYADA SİYASİ DURUM!

POLONYA'DA İŞÇİ SINIFININ KALICI MÜCADELESİNİ, NE ÖZGÜRLÜK NE DEMOKRASİ DÜŞMANI RUS SOSYAL EMPERYALİZMİ VE YERLİ UŞAKLARI NEDE BU MÜCADELEYİ YEM OLARAK KULLANMAK İSTEYEN ABD VE DİĞER EM - PERYALİSTLERİN ÇİRKİN EMELLERİ ENGELLE - YEMEZ.

13 Aralık 1981 günü bütün gazeteler büyük puntalarla Polonya'da ordunun yönetime el koyduğunu yazdılar.

Emperyalizm ve uşakları "Komünizmin tarihi iflasi" diye umutsuzca haykırırken sosyal emperyalistler ve uşakları da tıpkı ABD ve Batı Avrupa emperyalistlerinin Türkiye'deki faşist cuntaya söylediklerine benzer "sosyalizm aleyhtarı güçlerin" bastırılması için zorunlu bir mücadele olarak değerlendirdiler. Tabii ki bazı kesimlerce de ya "Polonya'nın kendi iç sorunu", veya "Sosyalist sistemin kendi içindeki hatalı uygulama" vs. olarak geçiştirilecektir.

Polonya'da milyonlarca işçi düzene baş kaldırdı. Polonya'daki yönetimi dize getiren, baskıya ve zulme karşı direnen, yığıl işçi sınıfının onurlu ve kararlı mücadelesinin yankıları dünya kamuoyunu ön saralarında yer aldı.

Bugün Polonya'daki işçi sınıfının gücü, tarihin çeşitli dönemlerinde köhnemiş düzenleri ayakta tutmaya çalışan sömürücülerin, patronların, ağaların yüreklerine korku salmış, işçi sınıfının ve diğer emekçilerin geleceği için umut ışığı ve meşalesi olmuştur.

Tarihte Polonya'da olduğu gibi nice kararlılık ve fedakarlık örnekleri görülmüştür. Yılların acısını ve sömürsünü tatmışlığın verdiği kin ve nefretle baktığı zalimlere karşı, bendini aşan sular gibi taştan olaylara tarih tanaktır. Ağır başlı sabırlı yürekler sanılması uyumaktadır. Zulüm ve zorbalığın etkisiyle birikim taşarsa o zaman o güçlü kimseler durduramaz. An o zaman tarihin yüz karası bagnaş gericilik yüzündeki maskeleri atarak zehirini var gücüyle kusacaktır.

Evvel Rus Sosyal Emperyalizminin kumanda merkezini elinde tuttuğu Polonya'da lafta "sosyalist" pratikte sosyal faşist diktatörlüğün tarihte devraldığı mirası işçi sınıfına ve emekçilere karşı tutumunda göstermiştir.

Polonya'daki bugünkü somut durumu değerlendirmeden, bu noktaya gelmenin tarihi gelişimi üzerinde kısaca durmak istiyoruz. Eğer bugün bardağı taşıran son damla olarak Polonya'daki olaylar meydana gelmişse, olayların temellerine inilmeden, derin kaynakları tahlil edilmeden yapılacak değerlendirmeye yüzeysel olacaktır. Hele hele sosyalizmden geriye dönüşün temellerini, varacakları noktayı görmek için Polonya olayı tarihi bir dönüm noktası olarak tespit edilebilir. Bu tespit ve inceleme günümüzde ayrı bir anlam taşımaktadır.

Polonya 18. yüzyılda bir çok sömürücü devletler tarafından saldırıya, işgale ve topraklarının paylaşılmasına uğramış bir ülkedir.

FAŞİST CUNTA İŞÇİLERİ AÇLIĞA MAHKÛM EDİYOR.

Halkımız üzerine kara bir bulut gibi çöken Faşist Cunta köhnemiş düzenin, ağırlaşan krizin bütün yükünü işçilerin, köylülerin ve dar gelirliilerin omuzlarına yıkıyor. İşçi sınıfımızın zorlu mücadelelerle kazandığı ekonomik, demokratik, sendikal haklarını süngü zoruyla gaspeden emperyalizmin yerminli uşağı Faşist Cunta, bunlarlada yetinmiyerek her geçen gün işçilerin kuru ekmeğinin bir parçasını daha gaspetmektedir. İşsizliğin hızla arttığı, fiyat artışlarının günlük hale geldiği ülkemizde işçiler iki yıldır aynı ücretlerle çalışmaktadır. Açıklanan yeni ücret zamları işçilerin yaşam seviyelerini yükseltmek bir yana, fiyat artışlarını bile karşılayamamaktadır.

(Devamı 7. sayfada)

YÜKSEK ÖĞRENİM KANUNU ÜZERİNE.

Yeni yüksek öğrenim kanunu ile üniversiteler konusu, özellikle aydın kesim başta olmak üzere, tüm dikkatleri üzerine çekmektedir. Üniversiteler arası kurulun toplanması, bu kurulun başkanı ve A.Ü. rektörü Türkân Akyol'un açıklamaları, tasarının değiştirilmesi, bazı öğretim üyelerinin günlük gazetelerdeki demeçleri, gazetelerin düşünce sütunlarında boy gösteren tartışma yazıları, tasarının kanunlaşması, bazı düşüncelerde geri dönüşler, istifalar ve kanunun eleştirileri vb. konunun güncelliğini, önemini açıkça ortaya koymaktadır. Bu yazıyı kaleme almaktaki amacımız konuyla ilgili gelişmeleri derli toplu ve kısaca açıklamaktır. Yeri gelince bizim yorumlarımızla, düşüncelerimizle karşılaştırmak istiyoruz. İlk olarak belirtmek isteriz ki, tartışmanın konusu kanunla sınırlanamaz.

(Devamı 8. sayfada)

PARTİ VE DEVRİM ŞEHİTLERİNİ ANIYORUZ.

ZEKİ ŞERİT, ALİ YILMAZ
RACİ YILMAZ, VEYSEL UYAR,
ERDOĞAN TEKİN YOLDAŞLAR ÖLÜM SÜZDÜR.

İşçi sınıfı ve emekçi halkımızın kurtuluşu uğruna, Demokratik Halk Devrimi mücadelesinde Partimiz TKP/ML'nin şehitli üyeleri yiğit halk savaşçıları ve devrimin kırmızı bayrağına sardık.

Komprador patron-ağa devleti, Demokratik Halk Devrimi mücadelemizde onlarca yiğit halk savaşçısını, komünisti katletti. Bu onların korkulmuş bir sonucudur. Onlar sanmasınlar ki bu mücadele duracak, bu mücadele tüm engelleri aşarak, devrimle taçlanacaktır. Bu kan denizinin ufkunda kırmızı bir güneş doğacaktır.

Ozellikle Avusturya, Prusya ve Çarlık Rusya'sı tarafından bir kaç kez paylaşılmıştır. Daha sonraları ise Çarlık Rusya'sının esas olarak egemen olduğu bir ülke haline geldi. Rusya'da büyük ekim devrimiyile birlikte devlet bağımsızlığına kavuşmuş olan Polonya, Fransa ve İngiltere için önemli bir pazar alanıydı. Polonya kapitalizmin egemen olduğu Çarlık Rusya'sına benzer bir aristokrasi yönetimidir.

2. Emperyalist paylaşım savaşının başlangıcında Polonya 1 Eylül 1939'da Hitler ordusunun işgaline uğramıştır. 24 Ağustos 1939'da Sovyetlerle Almanlar arasında saldırılmazlık paktı anlaşması Doğu Avrupa'da Baltık ülkeleri, Polonya ve Finlandiya'yı kapsayan bir anlaşma olmasına rağmen Hitler bu anlaşmayı 1 Eylülde ihlal etmiştir.

Bunun üzerine SBKP(B) önderliğinde sovyet kızıl ordusu Hitler faşizminin azgın saldırısına karşılık, Doğu Polonya'ya hareket etti. Polonya halkına önderlik eden Bievrut başkanlığındaki Polonya Birleşik İşçi Partisi, Hitler ve Polonya'lı uşaklarına karşı bağımsızlık mücadelesine atıldı. Sovyet Kızıl Ordusunun önemli desteğiyle işgalciler kovularak Halk Demokrasisi ve Bağımsızlık mücadelesi zaferle sonuçlandı. Polonya Birleşik İşçi Partisinin önderliğinde, işçi-köylü diktatörlüğü kuruldu. Polonya'da kurulan işçi-köylü diktatörlüğü ve halk demokrasisi hemen sosyalizmin inşası yolunda adımlar attı. Sovyetler Birliği'nin yardımıyla tarımda kollektivizasyona geçti.

Polonya'da sosyalizmin inşası çalışmalarını sürerken, 2. Emperyalist paylaşım savaşını sırasında ve sonrasında bir çok ülkede modern revizyonist görüşler ortaya atıldı. 2. Emperyalist paylaşım savaşını sırasında Fransa'da Thorez önderliğindeki Fransa Komünist Partisi, Togliatti önderliğindeki İtalya Komünist Partisi, Brauder önderliğinde Amerika Komünist Partisi, Vietnam Komünist Partisi ülkelerinde gelişen devrimin objektif şartlarında önemli ölçüde güç kazanıp, çete savaşlarının verilmesiyle yer yer sağlanan hakimiyete rağmen o sıralarda Moskova'dan dönen Thorez ve Togliatti kendi burjuvazileriyle uzlaşarak devrimci atılımlar yerine reformizme revizyonizme doğru yol aldılar.

Yine Yugoslavya'da devlet mülkiyeti mali idarecilere ve fabrikalara devredilmek, kollektif mülkiyeti köylülerin özel mülkiyetine devredilerek "reform"lar yapıldı, ve burada "öz yönetim" denildi. Bu modern revizyonist görüşlere karşı Stalin ve Komünform mücadele ederek, Yugoslavya'ya Komünform'dan atıp faşist ilan ettiler. Yugoslavya ABD ile işbirliğine giderek açıkça ihanetini sergiledi. Bu ihanet akımı Brenek yayıldı ve Macaristan ile Polonya'yı da sarı. Macaristan'da János Kader ve Imre Nagy, Polonya'da da Gomulka adlı örnekler bu ihanet akımının başını çekmeye başladılar. Bu hainlerde yine Yugoslavya'da uygulanan "öz yönetim" işlediler. Proleterya diktatörlüğünü açıkça redd ederek "demokratikleşme" sloganına atıldılar.

Stalin önderliğindeki Komünform'un Yugoslavya hakkındaki kararın etkisi bu ülkelerde kendisini gösterdi. Macaristan'da J. Kader 1951'de partiden atıldı. 1949'da Gomulka Polonya Birleşik İşçi Partisinden ihraç edildi, ve 1951 anti-Sovyet yanlısı hareketlerinden dolayı tutuklandı.

Sovyetler Birliği'ne bu sıralarda modern revizyonist faaliyetler sürmekteydi. Bu gelişmeler sürerken Stalin yolunda 1953 yılındaki ölümünü fırsat bilen Kruşçev ve şürekası M-L'eri tasfiye ederek, ayaklarını sağlamlaştırmak için yoğun faaliyetlere giriştiler. Bu temizlik hareketlerini sadece SBKP(B) de değil, SBKP(B)'nin otoritesini kullanarak Macaristan'da, Polonya'da ve Yugoslavya'da devam ettirdiler. 1955 yılında Yugoslavya'yı ziyaret eden Kruşçev, Tito'nun Komünform tarafından alınan itibarını geri iade etti. Polonya'da Gomulka'yı serbest bıraktı, Polonya Birleşik İşçi Partisi'nin başkanı Bievrut'un 21 Mart 1956'da ölümünü fırsat bilerek M-L'leri tasfiye hareketlerine hız verildi. Hatta aynı yılda Moskovada 28 Haziran 1956'da öğrencileri ve işçileri ABD ve Tito'nun teşvikiyle ayaklandırıldılar. Amaçları hala Polonya Birleşik İşçi Partisi'nde hakim olan komünistleri almasıydı.

1956'da SBKP(B)'nin 20. Parti Kongresi oldu. Bu kongre Sovyetler Birliğinde tarihi bir dönüm noktasıdır. Daha önce parti içinde yıllardır iktidar mücadelesi veren burjuva temsilcileri 20. Kongrede Stalin'e adice saldırılar başlattılar. Yani 20. Kongrede daha önce Tito'nun, Thorez'in, Brauder'in, Togliatti'nin şu veya bu ölçüde ama sonuçta modern revizyonizmin temelini oluşturan ördüşlerini, Kruşçev yeline oturtarak ihanetini perçinledi. Bu Kongre ile beraber ÇKP ve SBKP yönetimi arasında çetin bir mücadele başlamıştır. İşte bu dönemde proleteryanın iktidarda olduğu bir çok sosyalist ülkede, daha önce yenilen ama yok edilemeyen burjuvazinin uluslararası emperyalist destekle iktidarı ele geçirdiğini görüyoruz. Emperyalizm işi için ekonomik bağımlılık ilişkileri çerçevesinde sosyalist ekonomiyi adım adım tasfiye ederek, bürokrat devlet kapitalizmini egemen kılmışlardır.

Polonya'da Bievrut'un ölümünden sonra, Gomulka tekrar partiye girdi. Kruşçev'in yardımıyla 19 Ekim 1956'da toplanan Polonya Birleşik İşçi Partisi Merkez Komitesi Gomulka'yı başkanlığa getirdi. Gomulka başkanlığa gelir gelmez modern revizyonizmin ekonomik tedbirlerini aldı. 20. parti kongresiyle başlayan Stalin'e saldırılar Polonya'da kampanya şeklinde sürdürüldü. Gomulka'nın "demokratikleşme", "Stalin saldırıları", "ulusal bağımsızlık" ve "anti-sovyet propogandası" kampanyaları ülkesinde bütün gericiiler tarafından destek gördü ve rahatlıkla karşılandı.

Nitekim bu gelişme Polonya ve Sovyetler somutunda rahatlıkla görülebilir. Polonya'da planlı olarak sosyalist ekonomi tahrip edilerek, kapitalist ekonomiye geçiş sağlanmaya çalışıldı. Üretimin merkezine kar konuldu. Dolayısıyla ücretli emekle sermaye arasındaki çelişme keskinleştirilip hakim hale getirildi. Batı emperyalizminden özelliikle ABD emperyalizminden önemli ölçüde borç alınarak emp. list ekonomiyeye bağımlı hale gelindi. Zaten sovyetlere ekonomik, askeri olarak göbekten bağımlı durumdaydı.

Polonya'daki kapitalist ekonominin bunalımı, 1960 yıllarının yoğun işsizlik ve istikrarsızlığıyla göze çarpmaktadır. Kapitalist ekonominin kendi içindeki çıkamaz, 1970'lerde tüketim mallarına yapılan zamlarla önemli boyutlara ulaştı. İşçiler bu zamları protesto gösterileri yaptılar. Aynı zamanda işçilerin düzene karşı, ekonomik, demokratik talepleri doğrultusunda zorunluluğu görünce yasa dışı dayanışma sendikasının kurulmasına göz yumuldu.

İşçi sınıfının bu hareketi Gomulka'nın istifa etmesine neden oldu. Gomulka'nın yerine Gierak geçti. Ancak kapitalist ekonominin yasaları kendi iç çelişmele ri dünyadaki ekonomik bunalımla birleşince zaman zaman dahada şiddetlenerek su yüzüne çıkmakta ve kitle hareketlerine yol açmaktadır.

Bunalımdan geçicide olsa kurtulmak için bu yükü emekçilere yüklemek hemen hemen bütün kapitalist, emperyalist ve onlara bağımlı ülkelerin yöneticilerinin baş vurduğu yoldur. Kitlenin dikkatini toplumsal yapının yasalarından, çelişkilerinden çekip, sözde bunalımı yaratanların tek tek yeteneksiz kişiler olduğu üzerinde yoğunlaştırmak bir çok ülkede uygulanan bir yöntemdir. Bununla ötesinde bunalımı yaratanların yaşamak için haklarını elde etmek isteyen, işçilerin ve emekçilerin grev ve direniş hareketleri, olduğu sık sık tekrarlanmaktadır. İşte bu noktada Polonya'da ve Türkiye'de yazılanlarla söylenenler arasında temelde bir farklılık yoktur.

Polonya'da başa geçen Gierak'te gittikçe yoğunlaşan bunalıma çare bulamadı. Zira Polonya'nın dış boçları 28 milyon dolara yükselmışti. Gierak 1980'de tekrar zam yaptı. Ancak bu defa işçiler daha fazla tepki gösterdiler. Bu zamlar bardağı taşıran son damla oldu. 1970'lerde yasadışı kurulan dayanışma sendikası hareketi geçerek bazı talepler öne sürdü. Bu talepler: 1- Dayanışmanın yasal olarak tanınması. 2- Yeni yapılan zamların iptal edilmesi. 3- 40 saatlik çalışma haftası. Bu talepler hükümet tarafından kabul edilmeyince grevler işgallere dönüştü, ve bir kurban daha gitti. Gierak'ın istifa etmesiyle yerine Kania getirildi. İşçilerin kararlı mücadelesi karşısında geriliyen hükümet dayanışmanın yasal olmasını 31 Ağustos 1980'de kabul etti. Bunun üzerine 22 Eylül 1980'de Gdansk limanında 100 delege ile Walesa'nın başkanlığında Dayanışma resmi hale geldi. Böylece yasal iş kanlar olmadığı halde bağrında topladığı işçileri örgütleyerek sürdürdüğü mücadele sonucu Rus sosyal emperyalizmi ve uşakları gerilettilip tavizler koparıldı.

Bu olaylar, işçi sınıfının haklı mücadelesinin, sonuçta, burjuvazi istemesine bile bazı hakları zorla alabileceğini göstermesi açısından önemli bir gelişmeydi. Bundan sonra sendika daha da serbest teşkilatlanmaya başladı. İşçi düşmanı kapitalist yönetime karşı daha sistemli bir mücadele sürdürdü. Sendikayı kilise ve aydınlarda destekliyordu. Sendikanın yönetiminde etkin ve egemen olan güçler batı yanlısı Walesa ile kilise ve aydınlardır. Sendikanın yönetimindeki diğer kesimi somut olarak pek bilmememize rağmen Walesa'ya göre daha uzlaşmaz ve kararlı görüldüğünü söyleyebiliriz. Kilisenin uzlaşmacı tutumuna ve yönetime karşı diğerlerine göre daha az iyi niyet besliyorlardı. Bu kesim fabrikalarda işçi muhafız birlikleri kurulmasını ve silahlı güçlerin gerekliliğini savunuyordu. Fabrikanın militan mücadelesinin, yönetimi aşan ve zorlayan tutumu karşısında da yönetimin bu kesimleri arasında bazı farklı yaklaşımları olduğu söylenebilir.

Dayanışma ekonomik ve siyasal baskılara rağmen ardarda başarılı eylemler sürdürdü. 10 Ocak 1981'de milyonlarca işçi cumartesi günü çalışmamak için greve gittiler. 23 Şubat'ta Brejnev SBKP'nin 26. kongresinde "Polonya'da sosyalizmin tehlikede" olduğunu söyledi.

İşçi sınıfının, M-L Parti önderliğinde olmasada, yönetimin baskı ve zorbalığına karşı yığıtçe direnmesi, gerek Polonya'daki diğer emekçilerden ve gerekse dünyanın bir çok ülkesinden, özellikle Sosyal Emperyalist Blok'a bağlı Sosyal faşist diktatörlüğün sürdüğü ülkelerden destek sağladı, yankılar uyandırdı.

Dayanışma, kamyon göförlerini harekete geçirerek 3-5 Ağustos 1981'de Varşova'da toplayınca, Polonya'daki tüm emekçilerin harekete geçirileceği korkusuna kapılan yöneticiler hemen, Kırım'da Brejnev'le bir araya geldiler. Çünkü Dayanışma hiçte beklenmedik bir şekilde toplumun emekçi kesiminden destek alıyordu. Daha önce batı yanlısı aydınlara kurdukları K.O.R'da dayanışmanın yasal hale gelmesiyle kapatılıp, aynı sendika çatısı altında çalışmalarını sürdürdü.

Sosyal Faşist Diktatörlüğe karşı, aydın, öğrenci, işçi ve diğer emekçiler kenetlenmişlerdi. Sosyal Emperyalistler Polonya'daki bu mücadeleden oldukça rahatsız oldular. Onların her çeşit entrikalarına, şantaj ve caydırıcılık amacına yönelik dolaplar çevirmelerine rağmen, her seferinde işçi sınıfı meydan okuyor ve yeni eylemlere girişiyordu.

Dayanışma 29 Eylül-7 Ekim arası 2. kongresini yaptı. Tekrar başkanlığa seçiler radikal, batı eğilimli Walesa önderliğinde ülke çapında grevler ilan edildi. Bunun üzerine hükümet sendika yetkilileriyle görüştü ve yiyecek fiyatlarının dondurulmasını kabul etti. Dayanışma, bunun ötesinde talepler ileri sürerek, sendikanın toplumsal sorunlarda söz hakkına sahip olmasını istedi. Ancak bu talep reddedildi.

Polonya'da mücadele durmuyor. Eunalımlar işa da derinleşiyor. Sovyetler durmadan tehditler savuruyor, yönetimi eleştiriyor, birini yönetimden alıyor diğerini getiriyor, ancak bu girişimler fiyaskoyla sonuçlanıyor. Son olarak Kania'da yönetimder alınarak yerine asker olan Jaruzelski getiriliyor. Tabii bu süreç içinde parti için deki alimni, kanattan birçok kimse istifaya ediyor. Son gelişmelere göre, parti üye sayısının yarıya indiği belirtiliyor.

Sovyetler, Polonya sınırında yaptıkları tatbikatlar ve manevralarında para etmediğini görünce daha da çılına döndü. İşçi sınıfının kararlı direnişi, yılmayan tutumu, zulme ve zorbalığa karşı amansız mücadelesi M-L olmayan önderliğe rağmen durmadı, çok geniş kitlelerin katılımıyla sürdü.

Hükümetin grevlere karşı 27 Kasım 1981'de aldığı etkili önlemleride bir işe yaramadı. 2 Aralık'ta itiraiye öğrencilerinin direnişi ve Dayanışmanın 6 Aralık'ta, 17 Aralık'ta ulusal gün ilan ederek yaptığı genel protesto çağrısı, Sovyet Sosyal emperyalizmini iyice panice şüğürdü. Sovyet Rusya'nın Tass ajansı ve sosyal faşist yönetim, Dayanışma'nın 17 Aralık'ta ayaklanma hazırlığı yapacağını bahane ederek, 12 Aralık akşamı Dayanışma'nın Varşova'daki merkezini bastırdı. Çoğu sendikacılar gözaltına alındı. Ve 13 Aralık'ta da Kırım'da Brejnev, Kania ve Jaruzelski bir araya geldiklerinde planlanmıştı. Ancak alıktları son tedbirlerde yetmeyince açıktan saldıırıya geçtiler.

Evet işçi sınıfı askeri darbeye boyun eğmedi. Sokağa çıkma yasasına, tutuklamalara ve kahpe kurşunlara hedef olmasına rağmen mücadelesine devam etti. Kamuoyuna yansıdığı kadarıyla birçok işçi öldürüldü. Ama işçiler göğüslerini siper ederek direndiler. Dünyada kapitalist boyundurugun oluşu bütün ülkelerde, bu vahşi zulüm aynı oyunlarla emekçilere uygulanıyor.

İşçi sınıfı kararlı, fedakar ve hırslıdır, ama bu yalnız başına yetmez. Düny içinde yaşadığımız Polonya örneğinde açıkça görüldü. İşçi sınıfı ve emekçiler eğer kendi gerçek M-L öncü kurmayını oluşturmamış ve onun M-L ilkeleri ışığında, yol göstericiliğinde örgütlenmemişse kalıcı başarılar kazanması imkansızdır. Polonya'daki harekete önderlik eden batı eğilimli aydınlar, kilise ve Walesa, bazı ilerici talepler öne sürerek yola çıktılar. Buna ve işçi sınıfının militan mücadelesine rağmen, harekete belli bir yere kadar önderlik edebildiler. Hareket kendilerini aştı. Bu hareket geçici yenilgide olsa Sovyet Sosyal Emperyalizmine önemli bir darbe vurmuştur. Aynı zamanda Sosyal Emperyalist uyduların "sahte komünist ve sosyalist" maskelerini düşürmüştür. Bu hareketi tedirgin ve ikili bir yaklaşımla destekleyen, başta ABD olmak üzere diğer emperyalist ve usak iktidarların çehrelerindeki açığa çıkmıştır.

Ancak tarihte kendiliğinden gelişen hareketlere geçici bir süre M-L olmayanlarda önderlik etse, uzun sürede kitleler kendi tecrübeleriyle, uzlaşmacı ve gerici önderlerin niteliklerini kavrayarak kendi gerçek önderlerini yaratırlar. İşte Polonya'da da, bu hareket içinle gerçek M-L'lerin loğması ve ileride bunların daha doğru temelde, daha az hatalar yaparak işçi sınıfına ve diğer emekçilerin sömürü ve zorbalıktan kurtulma mücadelesine önderlik ederek zafer kazanılması kaçınılmazdır. Şimdi yukarıda kısaca değindiğimiz Polonya'daki bu hareket karşısında, çeşitli güçlerin tavrına değinelim.

Bugün dünya jandarmalığını elinde tutan ABD ve Sovyet Sosyal Emperyalizmi dünyadaki pazarları ele geçirmek için kıyasıya bir mücadele yürütmektedir. Sovyetler Birliği sosyalist maskesini takarak ABD'nin hakim olduğu alanları ele geçirmeye çalışmış ve bunda da epeyce başarılar kazanmıştır. Bu iki güç, bir yandan kendilerini dünya halklarının dostu gibi gösterip, diğer yanda 3. Emperyalist paylaşım savaşına hazırlanarak günden güne silahlanmaktadırlar. Dünyanın neresinde bir olay meydana gelese altında bu iki gücün parmağı vardır. Ortadoğu ateş çemberidir. Avrupa'ya tehditler savurmak ve nükleer silahlar yerleştirmek yarışındadırlar. Polonya olayı dünyanın bu, savaşa hızla yükselen şartlarında önemli boyutlarda yankı uyanırmıştır. Çünkü Polonya'daki hareketin esas hedefi Rus usası yönetim olsada, sovyetlerin muhtemel bir müdahalesini içerdiği ve uluslararası 3. dünya savaşının şartları geliştirdiği için, bu ortamda diğer emperyalistleri özellikle ABD'yi yakından ilgilendirmektedir.

Hatta Polonya olayı 3. emperyalist paylaşım savaşının birinci tercede stratejik odak noktasını oluşturmaktaydı. Bunun içindirki Avrupa'ya nükleer silah yerleştirme çabaları yoğunlaşarak sürmektedir. Sovyetlerin doğu Avrupa'ya SS.20 füzelelerini yerleştirmesine karşın ABD'de Batı Avrupa'ya nükleer silahları yerleştirmek için büyük gayret gösterdi. Buna karşılık Avrupa'da önemli ölçüde tepki gelişti. Sovyet Sosyal Emperyalizmi, Afganistan'ın işgalinde, dünya demokratik kamu oyununda epeyce teşhir oldu. Ve Sosyal Emperyalistler bunu Polonya'da göze alamadılar. Ancak yine mücadelele, kumandayı ellerinde tutarak gizli olarak yardım ettiler.

Böylece amaçları hem Afganistan'da olduğu gibi, Polonya halkının direk kendisine karşı direnişinden kurtulmak, hemde dünyadaki ezilen halkların gözünde teşhir olmaktan kurtulmaktı.

İşte ABD emperyalizminin, Polonya'daki hareket karşı sında ikili bir tavır izlemesinin ve ama esasta bu hareketi desteklemesinin nedenleri; birincisi Sovyetleri sahip olduğu mevzilerden geriletmek. İkincisi ise "komünizmin tarihi iflasi" propogandasıyla komünizmi karalamak. Ancak AİD Polonya'daki hareketi bu amaçlarla desteklerken diğer yandan işçi sınıfının militan mücadelesinin diğer ülkelerde yansıyabileceği korkusunu yüreğininle taşımaktaydı. Bu korku haklı bir korkudur. Çünkü daha birkaç ay önce ABD'de hava kontrolörlerinin grevi Reagan'ı korkuya düşürmüştür. Polonya'daki işçilerin grevlerini, direnişlerini sözde destekleyen Reagan kendi ülkesindeki işçileri işten attırmıştır. Yine Polonya'daki darbeye karşı çıkan Reagan AİD'ye bağımlı Türkiye'deki faşist generaller cuntasını bizzat tertiplemiştir. Şili'deki Allende'yi deviren Pinochet'nin darbesini bizzat ABD emperyalizmi tezgahlamıştır. Arjantin'de, Yunanistan'da, Portekiz'de, Brezilya'da, Pakistan'da daha bir çok ülkede darbe tezgahlıyan AİD değildir. Sanki tarihte işçi sınıfına, emekçi halklara, ezilen uluslara karşı en barbar, en adi, en vahşi canavarlıkları uygulayan milyonlarca bağımsızlığa ve özgürlüğe aşık halkların kanlarını döken cellat değilmiş gibi bugün yüzüzce kalkıp Polonya'daki darbeye karşı işçi sınıfını ve emekçileri destekler gözükmesi kimi aldatabilir.

Bugün AİD'nin tavrına uygun bir tavır koyan utangaç bir dille "Polonya'da AİD'nin duyduğu kaygıyı bizde duyuyoruz" diyen Türkiye'deki faşist cunta ve yarıdakçılarının sahtekarlığı hele hele hiç gözlerden kaçmaz. Milyonlarca işçinin, köylünün, dar gelirli memurun, esnafın, öğrencinin haklarını bir çırpıda keyfi bir şekilde gaspedenlerin ve bunları alkışlayanların Polonya'daki cuntaya tavır almama, bu yetmiyormuş gibi oradaki işçi sınıfının mücadelesi için "anarşi değil, komünizm değil, özgürlük ve hürriyet kavgasıdır. Türkiye'deki ise anarşidir" diyenlerin gösterdikleri kendilerini aklama çabaları boşunadır. Türkiye işçi sınıfının ve emekçilerinin Polonya'da olduğu gibi kendilerinden hesap sorması korku ve telaş içinde söylenen bu sözler gözlerden kaçmaz. Bugün cuntanın, bu görüşteki sessizliğin altındaki homurtuların yarın gür ve bir tek ses olarak çıkacağını tahmin etmediğini söyleyemeyiz.

Polonya'daki olayları "Komünizmin iflasi" veya "M-L sisteminin iflasi" diyerek değerlendirenlere cevabımız şudur. Evet ortada bir iflas vardır, ancak bu M-L veya komünizmin iflasi değildir. Bu senelerdir modern revizyonizmin Sovyetler Birliğinde, Polonya'da, Macaristan'da, Yugoslavya'da, Doğu Almanya'da iktidarı gaspederek sosyalist ekonomi yerine Bürokratik devlet kapitalizmi inşa etmesiyle sonuçlanan restorasyonun, kendi içindeki bunalımlarının Polonya'da, açığıktan iflasi. Yıllardır M-L'lerce mücadelesi verilen modern revizyonizmin taşıdığı sonuçtur. M-L adına piyasaya sürülen revizyonist görüşlerin filizlenerek kök saldığı halâ günümüzde, değişik biçimlerde ortaya atılan ve bu doğrultuda faaliyet gösteren, bu faaliyetlerin çeşitli ülkelerin somut olarak iktidarında ifadesini bulan, alt yapıda kaçınılmaz olarak kapitalizmi doğuran ve restore edilen ülkelerin kaçınılmaz sonuçları Polonya'daki gibi olacaktır. Bu modern revizyonist görüşlere karşı Stalin'in attığı adımları geliştiren, esas olarak temellere oturtan büyük önder Mao Zedang yoldaşın mahkûm ettiği modern revizyonist görüşlerin vardığı noktada, tarihi açıdan dünya proletaryası için vazgeçilmez tecrübe ve deneydir. Bugün hala sosyalizmden geriye dönüşün nasıl olduğunu kavriyamayanlar elbette Polonya'daki olayları doğru değerlendiremezler. SEKP(B)'nin izlediği siyasetin revizyonist olduğunu, ekonominin sosyalist olduğunu savunanlar, acaba Polonya'daki bunalım ve hareketi nasıl açıklayabilirler? Sosyalist ekonominin bunalımını yoksa kapitalist ekonominin bunalımını diyecekler? İşte sorun burada yatmaktadır. Bu konulara açıklık getirmeyenlerin ve doğru tavrı koyamayanların sonuçları uçurumdur. Bu yüzden Polonya olayı sosyal emperyalizm olgusunun ciddiyeti ve bu olgunun önemi ve koyduğu görevler açısından önemlidir.

Bu konuda önümüzde birkaç yol vardır. Ya Sovyetler sosyalisttir deyip sosyal emperyalizmin kucagina gileceğiz, yada Sovyetlerde Stalin'den sonra iktidarı burjuvazi gaspetmiştir, kapitalizmi inşa etmiştir diyeceğiz. Diğer bir yol ise troçkizme doğru yol almaktır. Nitekim uluslararası ideolojik gelişmelere baktığımızda bir dizi sosyalist ülkeye geriye dönüşün yarattığı yalınlık veya troçkist görüşlerin canlanmaya başladığını görürüz. Bir diğer yolda Avrupa "komünizmidir".

M-L'lerin önündeki yol, sosyal emperyalizm olgusunu kavrayıp, her türden modern revizyonist, troçkist, Brenştain'ci, Kautski'ci görüşlerin mahkûm edilmesidir. Bu uluslararası planda önemli bir görevdir. Biz bugün güncel olan, her türden modern revizyonist-troçkist görüşlere karşı mücadeleyi teşkil eden, önemli bir konu olan "sosyalizm ve sosyalizmde sınıf mücadelesi ve geriye dönüş" meselesine değinmeden geçemeyiz. Çünkü bugün bir çok devrimcinin kafasında olan, "sosyalist ülkelerde geriye dönüşüyor o halde bizde devrim yapsak aynı şeyler olabilir?" sorusudur. Bu sorulara kendisine M-L iliyenlerin verecekleri cevap yüzsüzel olamaz.

Proleteryanın bir ülkede iktidarı ele geçirmesi yetmez. Proleteryanın nihai hedefi sınıfsız bir topluma varmaktır. Buda elbette sanıldığı kadar kolay ve kısa sürede gerçekleşecek bir şey değildir.

Proleterya iktidara gelmek için sürdürdüğü şiddetli sınıf mücadelesini proleterya diktatörlüğü altında eski biçimde olmasada sürdürmek zorundadır. Bu M-L'nin vazgeçilmez temel ilkesidir. Bununla, birincisi sistemi değiştirmek, ikincisi ise toplumdaki insanların sisteme uygun olarak değiştirmektir. Bu çok yönlü bir mücadeleyi kapsar. Gerek sistemi değiştirmek, gerek insanları değiştirmek, ülkelerin daha önce içinde buldukları toplumsal, ekonomik ve sosyal yapılarına göre elbet farklılık gösterir. Proleterya iktidarı ele geçirdikten sonra, bir dizi gelişkinliklerin karmaşık süreci ile karşılaşmak zorundadır. Proleterya diktatörlüğü altında devrimi sürdürebilmek, ancak bu çelişmelerin karakterine, niteliğini iyi kavrayıp ve çözümlü yolunda amansızca mücadeleyi sürdürmeye bağlıdır.

Sosyalist toplumlarda üretim ilişkileriyle, üretim güçleri arasındaki ve üst yapı ile alt yapı arasındaki temel çelişmeler devam eder. Elbette bu çelişmeler burjuvazinin egemen olduğu toplumlardaki çelişmelerden tamamen farklıdır. Bunun dışında bir dizi çelişmelerle mevcuttur. Gerek üst yapı ile alt yapı arasındaki çelişme ve gerekse üretim ilişkileriyle üretim güçleri arasındaki çelişme hem uyum halinde hem de çelişme halindedir.

Üst yapıyı oluşturan devletin sistemi, sosyalist yasalar ve M-L düşünce, alt yapının gelişmesine uygunluk arzeder ve ona hizmet eder. Ancak devletin bürokratik çalışma tarzı, yetersizlikler ve toplumdaki sınıf çelişmelerinin şu veya bu ölçüde üst yapı kurumlarına yansımalarıyla oluşan burjuva ideolojisi, alt yapının gelişmesi ile çelişme içerisindedir. Yani üretim ilişkilerinin kendi arasındaki çelişmeler, örneğin üretim araçlarının bütün halkın mülkiyetinde olmasıyla kollektif mülkiyet arasındaki çelişme ve yetersizlikler üretim güçlerinin gelişmesiyle çelişme halindedir. Ancak üretimde emeğin sosyalist tarzde örgütlenmesi, üretici güçlerin gelişmesine uygunluk arz eder.

Proleteryanın, sosyalist devrimi sağlayabilmesi için üst yapıyı ve alt yapıyı M-L'nin rehberliğinde uzun bir mücadele perspektifiyle değiştirme zorunluluğu vardır. Bunun önünde eski toplumun alışkanlıkları, kültürel, siyasi, ideolojik kalınlardan aldığı güç ile, uluslararası planda emperyalizmden gördüğü destekle, kendi cennetini ele geçirmek için her fırsattan yararlanır.

Sosyalist toplumda küçük üreticinin bir süre varlığını koruması ve üretim ilişkileriyle, üretim güçleri arasındaki çelişme, üst yapı ile alt yapı arasındaki çelişme, bu çelişmelerden kaynaklanan köyle kent, kafa emeğiyle kol emeği, yönetilen arasındaki bir dizi çelişkiler burjuvazi için maddi dayanak oluşturur. Bu çelişkiler sınıf mücadelesi alanında proleterya ile burjuvazi arasındaki çelişme veya kapitalist yol ile sosyalist yol arasındaki mücadeleyi doğurur. Ekonomik olarak maddi temel bulan burjuvazi, kaçınılmaz olarak ideolojik, siyasi alandada proleterya ile çatışır.

İşte sosyalist toplumda hala varlığını sürdüren burjuva sınıfa karşı proleterya sınıf mücadelesini sürdürmek zorundadır. Buda ancak proleterya diktatörlüğü altında mümkündür. Komünist partisinin, devletin ve proleterya diktatörlüğünün var olmasının nedenleri, sosyalizmdede sınıfların var olmasıdır. Tarihsel olarak devlet sınıfların doğuşunun ürünüdür. Yine komünist partisi ve proleterya diktatörlüğü, sınıfsız topluma varmanın araçlarıdır. Bunun için Lenin "Proleterya diktatörlüğünü reddedenin marksist sayılmayacağını" vurgulamaktadır. Sosyalizmin belli bir aşamasında burjuva sınıfının olmayacağını savunmak saçmadır. Burjuva sınıfı ortadan kalkarsa, burjuva sınıfının zitti olan proleteryanın bahsetmek idealizmdir, yine burjuva sınıfı yoksa, proleterya diktatörlüğü kime karşı uygulanacaktır, devletin var olması neye dayanmaktadır. Bu temel konulara berraklık getirilmezse, sosyalizmdede sınıf mücadelesi sona erdirilirse, elbette burjuvazi iktidarı rahatlıkla gaspedebilir. Bu yüzden komünist partisi proleterya diktatörlüğü altında, burjuvaziye karşı, ideolojik, siyasi, kültürel, iktisadi alanlarda bütün uyanıklılığını yitirmeden mücadeleyi sürdürmek zorundadır.

İşte modern revizyonizm Marksizm-Leninizm'in bu temel ilkelerinin gerçek işlemin reddederek kapitalizmi restore etmiştir. Sovyetler birliği, Polonya, Macaristan ve Yugoslavya da bu noktada ortak hareket etmişlerdir.

Sosyalist toplumdaki ekonomik alt yapının, uluslararası planda sarmayenin ve geçmiş toplumsal yapının kalıntılarının kaynak teşkil ettiği burjuva ideolojisi üst yapıda özellikle yönetim ve kumanda merkezi olan komünist partisi içinde filizlenip gelişerek partiyi ele geçirir. Ve giderek iktidarı kilit noktalarına hakim duruma gelir. Üst yapıyı ele geçiren burjuvazi, elbette ben burjuvaziyim demez, M-L adına hareket ettiğini söyler. Bu geçmişten beri revizyonizmin karakteridir. Toplumun üst yapısında hakim duruma gelen burjuvazi, adım adım alt yapıya hakim olan ekonomik sistemi tasfiye edip, üst yapıdaki politikaya uygun politikayı inşa eder. Tabii ki kapitalizmi inşa eder.

Dikkati çeken nokta, geriye dönüşün olduğu hemen hemen bütün ülkelerde sosyalist üretim ilişkileri hakimdir. Bu ülkelerde genellikle, sosyalizmin inşasını

tamamladık deyip sınıf mücadelesini zayıflatan M-L'lerin hatalı tutumları gözden kaçırılmamalıdır. Bu başlıbaşına uzun bir konu oldu için kısaca de-
gindik.

Sosyalizmde sınıflar ve sınıf mücadelesinin sürdürülmesi konularında öz-
zellikle Mao Zedung yolunun M-L'e yaptığı katkılar inkâr edilemez. Mao Zedung
Yoldaş, sosyalizmde sınıf mücadelesini sürdürmede kitlelerin harekete geçiril-
mesi gerektiğini, kitlelerin M-L ideolojisi rehberliğinde burjuvaziye karşı
uyanık tutulmasını vurgulamaktadır. Mao Zedung, Çin'de sosyalist dönüşüm esas
olarak tamamlanmasına rağmen halâ "kapitalizminmi, sosyalizminmi zafer kazana-
cağını önümüzdeki dönem belirler" demektedir. Yine Mao Zedung Yoldaşın, ÇKP'nin
içinde durmadan yansıyan burjuva ideolojisinin temsilcilerine karşı yürüttüğü
mücadeleden çıkardığı sonuç "burjuvazi partimizin tamda göbeğindedir" şeklin-
dedir. Çünkü Mao Zedung Yoldaş, burjuvazinin Sovyetler Birliğinde kaleyi nasıl
içten fethettiğini görmüştür.

Bizce bugün Polonya'daki olaylar şaşırtıcı değildir. Nedeni sovyetlere
göbekten bağımlı bir kapitalist ülkedeki ekonomik bunalımdır. Sovyetlerdeki
kapitalist inşa yolunda yürüyen, Çin ve Arnavutluk'ta varacağı yer Polonya'da
yaşanan bunalımdır. Bundan hiç kuşumuz yoktur.

Bugün bize düşen en önemli görev, sosyalist kaleleri ele geçiren kapita-
list yolların, gerçek çehrelerini dünya işçi sınıfına göstermektir.

- YASASIN POLONYA İŞÇİ SINIFININ HAKLI DİRENİŞİ!
- POLONYA İŞÇİ SINIFI MÜCADELE İÇİNDE KENDİ GERÇEK M-L ÖNDERLERİNİ
DOĞURACAKTIR.
- KAHROLSUN POLONYA'DAKİ İŞÇİ SINIFI VE EMEKÇİLERİN KANINI, EMEĞİNİ,
SÖMÜRENLERİN KÜSTAHCİ GÖZ DİKEN EMPERYALİST, SOSYAL EMPERYALİST
VE YERLİ UŞAKLARI!

----- O -----

FAŞİST CUNTA İŞÇİLERİ AÇLIĞA MAHKÛM EDİYOR. (baştarafı 1. sayfada)

Yüksek Hakemler Kurulu Başkanı 24 Aralık da işçi ücretlerine verilecek
zam oranlarını açıkladı. Bu açıklamanın bir papaşının ötesinden öte bir de-
ğeri yoktur. Çünkü daha Aralık başında işçi ücretlerine ödenecek zam oran-
larını T.Özal açıklamıştı. T.Özal'la YHK başkanının verdiği rakamlar aynıydı.
Böylece Patron-hükümet ve faşist sendikacılardan oluşturulan YHK'nun kukla
bir teşkilat olduğu gün gibi açığa çıkmış oluyordu.

Bu açıklamalara göre; işçiler 1981 yılında %15 + 4000 TL, 1982 yılında
ise %25 brüt ücret zammı alacaklardır.

Artan hayat pahalılığını karşısında hiç bir değeri olmayan bu ücret zam-
ları öyle düşükkü, bu kararı hakim sınıfların borozanlığını yapan Milliyet,
Tercüman, Günaydın, Cumhuriyet gibi gazetelerde savunacak gücü kendilerinde bu-
lamamışlar ve "eleştirmişler"dir.

Ücretlere ödenen zamların değerinin ne olduğunu en basit şekilde görmek
için, enflasyon oranlarına bakmak gerekir. 1980'de %90 olan enflasyon oranı,
31'de T.Özal'a göre %45, diğer uzmanlara göre ise %55'dir. Verilen ücret zaml-
larının brüt olduğu göz önüne alınırsa, bu zamların fiyat artışlarının çok çok
gerisinde kaldığı kolaylıkla görülür.

1981 yılı için verilen ücret zamlarının ne değer taşıdığını Cumhuriyet
gazetesinin 20 Ocak tarihinde verdiği bir örnekle görelim.

" YHK'nun ilk yıl için belirlediği %15 + 4000 liralık zam oranı ile, 10
bin lira olan ücret, brüt 15 bin 500 liraya yükselecek. Şu anda Türkiye Gazete-
ciler sendikasına üye ve brüt 15 bin 580 lira alan işçinin eline, 2 bin 27
lira sigorta, 3 bin 297 lira gelir vergisi, 62 lira pul, 431 lira mali denge ver-
gisi ve 145 lira sendika aidatı çıkarıldığında net 9618 lira geçiyor. YHK'nun
belirlediği yeni ilke kararına göre, ilk yıl zammı olarak brüt 15 bin 500 lira
alacak olan asgari ücretle çalışan işçi, bu örnekte de görüldüğü gibi 10 bin
liranın altında net ücret alacak."

1981 yılında temel ihtiyaç maddelerinin %100'e varan fiyat artışlarını
da göz önüne alırsak, yalnız 1981 yılı içinde asgari ücretle çalışan bir iş-
çinin alım gücünün %30 ile %50 arası düştüğü kolayca görülebilir. 1982 yılı
için ödenecek brüt %25 ücret zammında en iyimser tahminlere göre %40 enf-
lasyon karşısında işçilerin alım güçlerini, birakalım yerinde saymak, daha da
aza düşüreceklerdir.

24 Ocak kararlarının en belirgin özelliklerinden biri olan, çığ gibi bü-
yüyen işsizlikte artan sefaletin tuzu biberi olmaktadır. Bugün Türkiye'de ge-
rek devletin, gerekse özel sektörün yatırımları önemli ölçüde durmuş, bütün
işletmeler hızla işçi ve personel sayısını azaltmaktadırlar.

(Devamı 12. sayfada)

Emperyalizmin içine düştüğü ekonomik ve siyasi kriz gün geçtikçe doruk noktasına varmaktadır. Bunun içinde emperyalizm bu bunalımını sömürge ve yarı-sömürgelelere yıkararak ferahlamak istemektedir. Fakat buda mümkün olmamaktadır. Bundan dolayıdır ki, başta ABD ve RSE olmak üzere 3. Dünya savaşını çıkartmak için ellerinden geleni yapmaktadırlar. Bunun içinde dünya çapında karşı-devrim kampında başlarında ABD ve RSE olan emperyalist devletler kendi cephe gerilerini sağlama almak için yoğun bir çaba harçamaktadırlar.

Ülkemizde emperyalizmin bir yarı-sömürgesi, özellikle ABD emperyalizminin başını çektiği kampta yer almaktadır. Bundan dolayıdır ki ABD emp.mi kendi cephe gerisini sağlama alması gerekiyordu. Bunun için komprador patron ve toprak ağalarının ABD'ci kiliğinin öncülüğünde, Türkiye tarihine kara bir gün olarak geçen 12 Eylül 1980 askeri faşist darbe bunun bir sonucudur.

12 Eylül askeri faşist diktatörlük iş başına geldiğinin dakikasında, işçi sınıfının canıyla, canıyla kazanmış olduğu sendikalar kanununu, toplu sözleşme, grev SSK kanununu vb. kanunlarını bir çırpıda yok etti. Gerek faşist cuntanın başı Evren, gerekse de kukla Bülent Ulusu "kazanılmış hakları geri almayacağız ve almaz" diye demec vermektedirler. Gerçekten dedikleri doğru ise bu, kanımızla, canımızla kazandığımız ekonomik ve demokratik haklarımızı ne diye geri aldılar? Bu yetmiyormuş gibi fabrikalarımıza polis, mit, ajan yerleştirerek, kaybedilen haklarımızı tekrar geri alabilmek için örgütlenen işçileri tutuklayıp götürmektedirler. Çivar fabrikalardan, yalnız bir fabrikadan 5 işçiyi tutuklamışlardır.

Bizler 250 mevcudu olan CA fabrikasında çalışmaktayız. İşyerimizde Türk-İş'le bağlı Kristal-İş sendikası bulunmaktadır. Yukarıda anlattığımız gibi tüm ekonomik demokratik haklarımız gaspedilmiş durumdadır.

12 Eylül faşist darbeden önce fabrikaya giremeyen işveren, darbeden sonra fabrika yemekhanesinde yapmış olduğu toplantıda "12 Eylül öncesi çıktığı acılar, ızdırapları ölse bile unutamayacağını" söylüyor. Bu sözler Evren ve şürekasının darbeyi kimin için yaptığını gösteriyor. Ayrıca işveren bu sözleri omuzu kalacaklık generaller çetesinin onlar için yaptıklarına karşılık, şükranlarını bildiren bir anlam taşımaktadır. Yine "İşçilerin 5 kuruşlarını bile yemeyeceğini ve kimsenin işten atılmayacağına" dair namus sözü veriyor. Ne varki işveren namus sözüne ardından çok geçmeden yemekhane masrafları çok tuttuğu için etli yemeklerden kısıntı yapıp, bol bol sebze yemeklerinin yapılmasını emrediyor. Bu sebze yemeklerinde ot ve saman gibi yenmeyecek şekilde çıkıyor. Gene işveren "bundan sonra sendikalarınıza iyi seçin, fazla konusan adamları seçmeyin" vb. diye bir saat siyaset yaptıktan sonra "ben buraya siyaset yapmaya gelmedim" diyerek gülünç duruma düşüyor.

İşveren tüm işçileri sendikadan istifaya zorlamıştır. İşverenin çanak yalancıları 10 kişi istifa edip özel zamlar almışlardır. Bizlerse bu oyuna gelmeyi istifa etmedik. Ayrıca demokrat devrimci olan temsilci arkadaşları o işten bu işte sürmekte, ancak bizleri yıldırnamamaktadırlar. En sonunda bir temsilci arkadaşımız işten atıldı. Atarlarken "biz senin ve diğer temsilcilerin sendikadan istifaya etmelerini bekliyorduk fakat yapmadınız" dediler. İşveren bu hareketiyle yukarıda vermiş olduğu "namus" sözü ile ne kadar namussuz olduğunu ispatlamıştır.

Ayrıca bizim gibi Türk-İş'e bağlı sendikaların bulunduğu işyerlerinde, işverenlerin sendikalara karşı politikası, işyerinde sendika üyesi bulundurmamak bunun içinde hem istifaya zorlamakta, aynı zamanda çok sayıda yeni işçi alınmaktadır. Sendikalar kanunu yasallaştıktan sonra sendikaların faaliyetleri 12 Eylül öncesi gibi olamayacağı için zorlaşacaktır. İşveren bunu bildiği için, sendikaların işyerinden çıkarılmasını istifalar ile olmazsa, üye işçileri çıkartıp, yeni işçileri çalıştıracaktır, aynı zamanda, bu yeni işçileri sendika üyesi de yapmayacaktır.

Bizler devrimci işçiler olarak, fabrikamızda oynanan oyunları bozmak için varımızla, yoğunumuzla karşı durmaktayız. İstifaları engellediğimiz gibi bundan sonra işverenin oyunlarına gelememek için örgütlenmekteyiz.

PATRONUN VE CUNTANIN OYUNLARINI ÖRGÜTLENEREK BOŞA ÇIKARALIM.

CA Fabrikasından Bir İKK Okuyucusu

İZMİT

AŞ. FABRİKASINDAN İKK OKUYUCUSU İŞÇİLERDEN
HABERLER

Bizlerde 900'un üzerinde mevcudu bulunan AŞ fabrikasında çalışan işçilerimiz. Fabrikamızda genelde demokrat ve ilerici işçilerin bulunmasından dolayı faşist cunta, fabrikamıza polis, MIT yerleştirmiştir. Amacı mücadelemizi engellemek ve mücadele eden işçileri anında tutuklamaktır. Aynı zamanda tüm fabrikalarda olduğu gibi fabrikamız AŞ işçileride ekonomik olarak çok mağdur duruma düşmüşlerdir. 12 Eylül öncesi imzalanan toplu sözleşmeyle aldığımız 3000TL pahalılık zammını sanki ucuzluk varmış gibi kesmişlerdir, bu arada bir çok haklarımızda verilmemtedir. Bizler burada ekonomik baskılardan çok, bizce önemli olan sendikalar konu.

sunda faşist cuntanın ve işverenin politikasını anlatacağız.

Fabrikamız A.Ş.'da Disk'e bağlı T.Maden İş Sendikası yetkili sendikadır. İşçilerin siyasi yapısı ise genel devrimci, demokrat, ilericidir. Aynı zamanda faşistler ve sosyal faşistlerde vardır.

Uşak basında 12 Eylül'den bu yana tek tip milli sendika modeli üzerinde yazılar çıkararak kamuoyu yoklaması yapılmıyordu. Gerek Türk-İş'e bağlı bazı sendikaların haricindeki diğer sendikalar, gerek işveren sendikaları, gerekse faşist generaller çetesi ve onun kuklası hükümet tek tip milli sendika konusunda bir çok demeçleri konuşmaları olmuştur. Bundan dolayı işverenler ve fabrikamızdaki gerici ve faşistler herhangi bir faaliyet göstermiyorlardı. Yani nasılsa Türk-İş milli sendika olarak kalacak, diğer sendikalar kapatılacak, bundan dolayı bütün işçiler kendiliğinden buraya üye olacaklar diye. Fakat şu üç dört aydır fabrikamızda gerici ve faşistler işverenle beraber hareket ederek Türk-İş'e bağlı T.Metal İş için faaliyet göstermeye başladılar. Bu gerici ve faşistler Türk Metal'e gidip anlaşarak fabrikada yoğun bir şekilde propoganda ve işçileri Maden-İş'ten istifa ettirmeye başladılar. Fabrikada "sendika bizim fabrikanın durumunu çok iyi biliyor, kimin solcu, kimin değil, kim bizi istiyor, kim istemiyor hepsini biliyor. Eğer sizlerde istifa edip üye olursanız, size herhangi bir şey yapmayacaklarına dair söz verdiler" diyorlardı. Böylece tüm işçileri Türk Metal'e üye olmaları için davet ediyorlardı. Bu faaliyet patronun, gerici işçilerle faşist cuntanın desteğiyle tek tip ulusal sendika çalışmasının bir parçasıdır. Biz illegal Demokratik Sendika üyesi işçiler buna şiddetle karşı çıktık. Tüm İDS üyesi işçiler bu işçi düşmanı faaliyetlere karşı geniş propoganda yürüttüler. Bu propoganda sonucu ne yapacağını şaşırın patron, işi bir İDS üyesi işçiyi ölümle tehdit ettirmeye kadar vardırı.

Faşist Cunta sendikalar konusunda yapacağı değişikliklerle bütün işçileri tek bir ulusal tipte faşist sendikanın üyesi, bütün işyerlerinin de bu sendikanın kolları haline getirmeye çalışmaktadır. O zaman, 12 Eylül'den sonra olduğu gibi patron, hükümet ve faşist sendika üçlüsü işçiler hakkında her türlü kararı alacak, bunda işçilerin hiç bir etkisi, rolü olmayacak.

Bugün oynanan oyunlara, işçilerin aleyhine dönen dolaplara karşı tek yol işçilerin örgütlenmesi, birleşmesi tek tek fabrikalarda, işkollarında ve ülke çapında işçilerin söz ve karar sahibi olmalarıdır. Bunda ancak bugün illegal Demokratik Sendika içinde birleşerek ve her türlü işçi ve halk düşmanı karar ve uygulamalara karşı mücadele ederek gerçekleştirebilir.

Zafer er veya geç işçi sınıfı önderliğinde çeşitli milliyetlerden halkımızın olacaktır.

İZMİT

..... İKK Okuyucusu İşçiler.

FAŞİST CUNTA'NIN SAĞLIK EMEKÇİLERİ ÜZERİNDEKİ OYUNLARI.

"İstanbul'da resmi hastanelerde ayda 30 doktor işinden ayrılıyor"

"Son dört ayda resmi kuruluşlardaki görevinden istifa ve emeklilik yolu ile ayrılan doktor sayısı 120'yi buldu"

"İstanbul'daki hastanelerden gruplar halinde ayrılmalar var. Son üç ayda sigorta hastanelerinden 20'ye yakın doktor ayrıldı"

"Ege Tıp Fakültesi hastanesinden iki ayda 11 doktor ayrıldı"

"Bursa Tıp Fakültesinden 10 asistan istifa etti"

Son üç ayda meydana gelen bu tablo uygulanan sağlık politikasının Türkiye'ye getirdiği yerin en somut göstergesiydi.

Zorunlu hizmet yasasının amacı nedir?

Zorunlu hizmet yasası; Türkiye'nin doktorsuz bölgelerinde yeni mezun asistan ve uzman hekimlerin toplam dört yıl mecburi olarak görev yapması demektir. Yani bu yasa ile şimdiye kadar uygulanmış olan yanlış sağlık politikasının düzeltilmeye çalışılmasıdır. Peki; hiç bu yasayla sağlıkçı bürokratların amaçları gerçekleştirebilir mi? Elbetteki hayır. Çünkü Türkiye'de sağlık, komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının tekelinde olup, amaç insan sağlığına hizmet götürmek değil, sadece azami kâr getiren kurumlar haline dönüştürmektir.

Ülkemizin Sosyo-Ekonomik yapısından dolayı, sağlık hizmetleri dengeli dağılımı değil, dengesiz dağılımı beraberinde getirmektedir.

Türkiye'de sağlık kurumları ve bunların götürmüş oldukları hizmetler bir kaç şehir merkezinde toplanmış, geri kalan bölge halklarında kendi kaderlerine terk edilmiştir. Diğer yandan bir avuç azınlığın sağlığı ise, en geniş imkanlar çerçevesinde hizmet görmektedir.

İşte böyle bir dengesiz dağılımı Sayın Necmi Ayanoğlu zorunlu hizmet yasasıyla dengeliyecektir, sözüm ona. Bu yasa görünüşte ilimli, halka hizmet götürülecek bir yasa görünüyorsa da, gerçekte incelediğimizde bunun böyle olma-

diğini görmekteyiz.

Yankı dergisinin sorularına Necmi Ayanoglu şu yanıtları veriyor.
Y= Yeni mezunların damar içi enfeksiyonu, abse açma, lomber fonksiyonu (omurluktan sıvı almak), sütür atmak (dikiş atmak) gibi şeyleri çoğunun okul da yapmadıkları, bir araştırma sonucu ortaya çıkmıştır.

N.A= Evet. Fende rastladım. Ama isterlerse öğrenebilirler.

Son sınıf öğrencisi N., Ayanoglu'na şu soruyu soruyor. "Biz hizmetten kaçmıyoruz. Ama göreve gidenlere elektrokardiyografi ve röntgen aleti verebilecekmisiniz?"

N.A, talebeye böyle düşündüğü için acıyor. Ve şu yanıtı veriyor. "Hekimlik böyle başlamaz. Hekim bu aletleri sırası gelince kullanır. Önce hastanın şikayeti serulur. Gözle, elle, kulaklıkla muayene edilir. Olmazsa ondan sonra aletle incelenir."

Evet bir devletin sağlık bakanının sağlıkla ilgili cevabı. Hayret / Evet bizim sağlık sorunumuzu "çözecek" bir bürokratin anlayışına bakın. Sanki ilkel çağda yaşıyoruz. İkel çağın insanları bile dönemlerindeki sorunları çözebilmek için kendi bilgi ve deneyimleriyle ileriye dönük bir şeyler bulmaya çalışırken N. Ayanoglu ise emperyalizm çağında, bilim ve tekniğin alabildiğine ilerlediği bir çağda tıp aletlerine, bununla ötesinde tıp bilimini küçümseyici konuşmalar yapıyor.

Aslında onun konuşması kendi ideolojisi ile çelişmemektedir. Onun gördüğü, insanlığa hizmet götürmek değil, hangi kurumu hangi yasayla iyi işletirsem o, rardan daha çok kâr getirir anlayışıdır. Onlar için, kendileri dışındaki insanlar hiç bir değer taşımaz. Sadece sırtlarından vurgun vurdukları değersiz birer metadır. Kâr getirdikleri oranda ölmeyecek kadar işgüçleri sayesinde geçimlerini sağlarlar. Fakat işe yaramaz hale geldikten sonra tekrar yaşama kavuşturma anlayışı yerine, hastayı kendi imkanlarıyla başbaşa bırakmaktır. Hastanın insan, fazla üretim yapamaz. Yapamalı olduğu içinde (aynı zamanda onun yerine dışarıda binlercesi asgari ücretle çalışmak isterken) niye hasta biriyle ilgilenilsin, para harcansın?

Evet, komprador burjuva ve toprak ağaları insan ve insan sağlığı hakkındaki kabaca görüşleri bunlardır. Yine burjuva basınını takip ettiğimizde sayıla ilgili çelişkili haberler okumaktayız.

Bu yasanın ön gördüğü yerde görev yapacak bir asistanın ayda eline 12-14 bin TL geçecek. Bugünkü hayat şartlarında, ekonomik ve siyasi krizlerin istikrarsız olduğu bir ülkede, bir insanın geçimi için ayda alacağı 12-14 bin lira ne işe yarar? Bu soruya böyle yanıt verirsek ne kadar çelişkili olduğunu net bir şekilde görürüz.

Günaydın gazetesinin ek-nomi sayfasında bugünkü şartlarda normal bir ailenin mutvak masrafı 16-20 bin TL arası değişirken sadece 12-14 bin TL ile geçinen bir aile ne yapsın? İnsan, dünyada sadece yemek içmek için yaşamaz. Hayatını sürdürmek için yemek yer, yemek işmekten başka insan siyasi, kültürel, sanatsal yönden gelişmeye ihtiyacı vardır. Fakat bugünkü düzenin anlayışına göre, bırakalım biz diğer faaliyetlerimizin gelişmesini, yarı aç yarı tok yaşamaktayız.

Yasanın diğer çelişkili bir yönü Türkiye'de kamu hizmetlerinde göre v yapan sadece doktorlardır? Kamu hizmetlerinde çalışan sadece doktorlar olmadığınca göre, niye diğer kamu görevlileride bu "hizmete" tabii tutulmuyorlar. Evet doktorların tepki gösterdikleri haklı yönlerden biri daha. Türkiye sanki her yönüyle kalkınmış bir ülke, sadece sağlık örgütü yetersizmiş gibi, diğer kamu kesiminde çalışanlara dokunulmuyor. Zorunlu hizmet yasası ile sağlık alanında çalışan elemanlar arasındaki huzursuzluk alabildiğine artmıştır.

Doktorlar bu yasaya tepki olarak istifa ediyor ve muayenehane açıyor, zaten yetersiz sayıda olan doktorlarında gitmeleriyle hastanelerde kuyruklar uzadıkça uzuyor. Ve sayın N. Ayanoglu'da "halkımıza sağlık hizmeti" götürüyor.

Sağlık alanındaki huzursuzluğun kaynağını bulmak için iki yıl geriye bakmalıyız, evet o zamanda Full-Time yasasıyla tüm sağlık ekibini halka "hizmet" için çıkarmışlardır. Devletin şimdiye kadar uygulamış olduğu yanlış sağlık politikası, her hükümet değişikliğinde yeniden, yeniden çalkalanmaya giden sağlıkçılar Full-Time yasası ile iyice çalkalanmıştır. Full-time dolu zaman demek yani normal 8 saatin dışındaki çalışmaya ek ödenti (mesai) verilir,

Bu yasa tüm sağlık ekibine 36 saatlik nöbeti getirmiştir. Bu yasa haftalık çalışma saati 46-48 iken diğer kesimlerde sağlıkçılarsa bu yasayla 72 saat çalışmaktadırlar. Her şeyin ötesinde sağlık hizmeti götürenler çok hasas, dikkt-liazami derecede kuvetli ve sağlıklı olması gerekir.

Geceli gündüzlü 36 saat nöbet tutan bir insanı, Türkiye şartlarıyla (Ekonomik, siyasi) hastasına ne derecede faydalı olur. Bizde ortalama yüz hastaya bir hemşire düşüyor. Bu hastaların hepsini normal kabul edelin. Hemşire arkadaş

bu 100 hastadan sadece 2'si ile ilgilenisin, tüm nöbeti boyunca, iki hastayı da ameliyatlı olarak kabul edersek, ameliyatlı hastaların T.A ve nabız, ateş ve serum takiplerini her 19 dakikada bir kontrol etmemiz gerekiyor. Tabii hasta normal seyir ediyorsa. Genellikle ameliyatlı vakalar ilk 1 hafta içinde normal seyir etmezler. Ve bizim hemşire arkadaş böyle bir nöbetten çıkıp, yorgun argın ertesi günü yeniden normal çalışmasına devam etmesi gerekecek. Full-Time yasasına göre. Böyle bir insan, görevinde acaba ne derecede başarılı olabilir? Ama biz bugünkü düzende şartlar ne olursa olsun çalışmak zorundayız. Sayın Nedmi Ayanoğlu "isteyen kalır, istemeyen kalmaz" diyor. Onun için hava hoş geçim sıkıntısını çeken, baskı zulüm gören bizleriz. Full-Time yasası sağlık emekçilerine baskıdan, zulümden başka bir şey getirmemiştir. Getirmediği bilindiği halde nasıl oluyor da komprador burjuvazi ve toprak ağaları ondan daha ağır şartlar getiren zorunlu hizmet yasasını çıkarıyor. Bu ne cesaret! Bu ne cüretkarlık!

Bizler, dağınık ve örgütsüzlüğümüzü muhafaza ettiğimiz müddetçe, burjuvaziden daha çok zorunlu hizmetler alırız. "Hak verilmez alınır" diye bir deyim vardır. Artık komprador burjuvazinin gerçek yüzünü iyi görmeliyiz. Hiç bir şey zaman bizlerin iyi yaşaması için uğraşmaz. Onun amacı, fazla çalıştırıp, fazla kâr sağlamaktır.

Bizler sağlık emekçileri olarak her şeyden önce şu soruları kendimize sormalıyız. Biz şimdiye kadar ne yaptık? Bundan sonra neler yapmalıyız ve amacımız ne olmalı? Biz sağlık emekçileri olarak şimdiye değin bir şey yapmış sayılmayız. Burjuvazi bizi futbol topu gibi istediği yerden alıp istediği yerlere verdi. İsteddiği yasa da çıkardı. Ve biz, anti-demokratik uygulamalara karşı hep susmayı tercih ettik. Neden? Çünkü biz sağlık emekçilerinin üzerinde, diğer kesimlerden daha çok yoz burjuva kültürünün etkisi vardır. Çünkü çalışma tarzımız, ücretinden kopuk bir çalışmayı getirmektedir. Fakat çalışma tarzımız ne olursa olsun, kendimizi yenilememiz, objektif şartların gerisinde kalmamamız gerekir. Bizden her şeyden önce işyerlerimizde anti-demokratik uygulamalara karşı birleşmenin, yeni haklardan ziyade (amacımız ileriye dönüktür) kazanılmış olan haklarımızın korunması için uğraş vermeliyiz. Mücadelemizi örgütlü ve bilinçli olarak yaparsak başarılı oluruz. Bugün açık olan Tabipler Birliği, Türk Hemşireler Dernekleri vardır. Bu dernekler aracılığıyla kamuoyuna tepkimizi duyurabiliriz.

YÖK çıkarıldı. Fakat kamuoyu YÖK'e yöneltmiş eleştirilerle çalkalanıyor. Bu yasa tamamen değiştirilmezse bile düzeltilebilir. Bizde sağlık emekçileri olarak, her şeyden önce kendi aramızdaki birliği oluşturup, derneklerimiz vasıtasıyla yasaların getirmiş olduğu haksızlığı ortaya koyup, ekonomik ve demokratik haklarımızı korumalıyız. Kamuoyunun dikkatini bu noktalara çekmeliyiz. Biz bir şeylerden yakınıyorsak ve düzeltilmesini istiyorsak amacımız olan şey için tüm etkilenenler olarak çaba göstermeliyiz.

Maalesef birlikte bilinçli hareket etmek, örgütlü olarak sesimizi çıkarmak, sağlık emekçileri için şimdiye değin geçerli olmamıştır. Bunun bir nedeni de ülkemizde, kamu kesiminde çalışanlar arasında, en iyi ücreti alan ve toplumuzda belirli bir saygınlığı bulunan doktorlar gurubu, bu konularından dolayı diğer sağlık emekçileriyle birlikte hareket etme zorunluluğunu hissetmemişlerdir. Doktorlar "hastane olmazsa muayenehane açarız" düşüncesiyle hareket etmişlerdir. Fakat şu an içinde bulunduğumuz durum örgütlülüğümüzü, bilinçli birliğimizi acilen ön görmektedir. Şunu iyi kavramalıyızki; bizler ne kadar dağınık olursak burjuvazinin baskı kanunlarını, enseміzde daha şiddetli olarak hissederiz. Çünkü onların parolası, "böl, parçala, yönet"dir. Bizimde sloganımız şu olmalıdır. Bilinçli ve örgütlü bir şekilde, ortak düşmanımıza karşı ortak tavır almalıyız.

Biz devrimciler, yaşam koşullarımızı düzeltmeyi ve değiştirmeyi her şart altında her zaman savunuruz. Şunu da iyi biliyoruzki, bu düzen sürdüğü müddetçe, en demokratik haklarımız daima gasp edilecek, yaşam seviyemiz gittikçe sefilleşecektir.

Kurtuluşumuz ancak ve ancak komprador burjuvazi ve toprak ağaları düzeninin yıkılmasıyla olacaktır. Bu düzenin yıkılmasının biricik yoluda bilinçli ve örgütlü olarak mücadele etmektir.

İSTANBUL'dan Bir Grup Sağlık İşçisi.

Bütün bunlar emperyalizme bağımlı komprador patron ve toprak ağalarının sadık uşağı faşist cuntanın ekonomiyi düzluğe çıkaracağız nutuklarının altında nelerin yattığının göstergeleridir. Faşist Cunta, ABD emperyalistlerindeki ettirdiği Friedman modeli ile, Türkiye'de 24 Ocak kararları olarak bilinen politikalarıyla, krizin yükünü işçilerin, köylülerin, dar gelirliilerin, memurların ve esnafın sırtına yıkmaktadır. Fiyat artışları, kredi politikası, vergi yasaları vb.'leri bunların sırtına yüklenen kamburlardır.

1981'de milli gelirden %4'lük artış sağlandığı açıklanmaktadır. Fakat kim ne kadar bu artıştan pay almıştır. Bakıyoruz işçilerin, yoksul orta halli köylülerin, memurların bırakalım durumlarının düzelmesini, daha da yoksullaştıkları ortadadır. Oyleyse milli gelirdeki %4'lük fazlalık bir bütün olarak bir avuç kompradorun ve toprak ağasının cebine garmıştır. Bunlar, emekçilerin yaşam seviyelerindeki düşme ile vurgunlarına vurgun katmışlardır. Yani kısacası asalaklar daha da zenginleşmiş, en zor şartlarda çalışan emekçiler daha da yoksullaşmıştır.

Bütün bunlar işçi sınıfı ve tüm emekçileri kurtaracak olanın su veya bu emperyalist uşağının olmadığı, tek kurtarıcının kendi kollarımız olduğunu bir kez daha göstermektedir. Bu yasalara, baskılara, zulme tek tek karşı çıkmak yetmemektedir. İşçi sınıfının gücü örgütlülüğünden gelir. Bütün fabrikalar da, işyerlerinde güçlerimizi birleştirelim. Sendikalarımıza sahip çıkalım. Örgütlenme hakkını savunalım. İlegal Demokratik Sendika kuralım. Ortak isteklerimizi, ortak mücadeleyle dile getirelimki görünümler gücümüzün neler yarattığını.

İşçi arkadaş; bu köhnemiş zulüm düzeninde zincirimizden başka kaybedeceğimiz bir şey yoktur. Oysa kazanacağımız koskoca bir dünya vardır. Bu bilinçle saflarımızı sıklaştıralım, atılalım engin mücadele denizine. Daha nice şanlı mücadele günleri var önümüzde

İŞÇİ SINIFI PATRON AĞA DEVLETİNİ YIKACAKTIR. -İSTANBUL.

... Fabrikasında çalışmaktayız, fabrikanızın ismini açıklamıyoruz çünkü işçi sınıfı ve emekçi halkımızın düşmanı olan devlet bizi çabuk tespit edip açığa çıkarır, mücadelemize zarar verir böyle yapılan hatalar bize küçük gelebilir ama neticede büyük sorunlara yol açar. Bundan sonra bütün işçi arkadaşlarımıza ve İKK okuyucularına önünüzde yazılan yazılarda iş yeri okul devlet dairesi vb verilmenden yazılmalıdır. Bilindiği üzere faşist cunta her gün yeni, yeni taktikler geliştirmektedir. Özellikle eline geçen yeni bilgiler (tabii bu bizim tarafımızdan verilen bilgiler olursa) cuntanın arayışta bulunduğu bilgilerdir bu nedenle bu bilgilere daha titiz incelemekte bu bilgiler işiğında darbe vurmaktadır.

Bu anlamda uyanık, titiz, ve sorunları küçümsmeden hareket etmemiz gerekmektedir.

KARDEŞLER: Bizler 12 Eylül askeri faşist diktatörlüğünün getirdiği baskı, zulüm, işkence ve iş yerindeki askeri disiplin şartlarını en açık bir şekilde pratik olarak yaşamaktayız. İş yerinde çalışanların çoğunluğu kadın, kız ve küçük yaş taki çocuklardır. Patron özellikle çocuk emegini pervasızca sömürmektedir. Kadın arkadaşların feodal kültürün etkisinde olması patronun işini kolaylaştırmaktadır aynı zamanda işçi sınıfının sesizliği patronların azgın kâr hirsini artırmaktadır. Tüm bunlardan dolayı iş yerimizde patron kadın ve çocuk emeginden alabildiğince yararlanmaktadır.

Fabrikamızda üretilen mal randıman sistemiyle saptanır. Patron işçiye "sen bu miktarda mal üreteceksin eğer patronun verdiği yüksek randımanın üretin yapılırsa hemen zabıt tutulur. Örneğin diyelimki bir işçi hiç durmadan çalışıp 30 adet mal çıkartıyorsa patrona göre bu miktar en azından 50'dir. Bu faşist cuntanın iş başına gelmesinden bu yana açtıkları "üretim seferberliği kampanyasından" kaynaklanmaktadır. Bu azgın kâr hirsini ve sömürünün yanısıra patronlar cuntayla beraber ülkemizi emperyalistlere sosyal emperyalistlere peşkeş çekerken bunun ismi de "ulusal ekonominin güçlendirilmesi" olarak koymaktadırlar.

Bizler fabrikamızda bir işçinin normal olarak yapabileceği üretime fazlasını yapmayıacağını bildirdik bunun üzerinde direkt, patron bunun üzerine ihtar yazdı, ihtarları inzalamanızı söyledi, biz inzalamadık bizim bu kararlı karşı koyuşu muza, patron hemen sıkı yönetime bir telefon ederek kendi çömezleri olan ALİ Tegmeni getirtti 15 dakika sonra gelip imza atmayan arkadaşlara bağırıp, çağırarak küfür etti... işçiler bunların yaptığı bu köpekliği açıktan görünce, hemen panığe kapıldılar sonra hep bereber patronunu yazıhanesine gitiler, aradan iki dakika geçmeden bizi çağırıldılar tegmen "gelin bakayım zübükler" çıkıştı soru sormaya başladı "Malları kalın yapmıyorsunuz" neden tutanakları imzalamıyorsunuz" dedi.

Bizler bu sorulara karşı çıkarak malların iyi çıktığını, normal olarak üretin yaptığımızı söyledik. Tegmen hemen üzrimize yürüyerek "Bu kocaman adamlar yalan mı söylüyor" diye çıkıştı. patronlar bu köpekleri besledikleri için, patronların her söylediğini doğru olarak onaylanmaktadır, biz işçiler işek çalışarak kimsenin malına, emeğine, hayatına dokunmadığımız için her zaman patron ağa devletinin yanında daima haklı ve haklı istek ve direnişlerimizden dolayı "ekonomik sorunlu tutuluyoruz. Malın ki bu ülkemizi bu hale getiren (çünkü

Malına, emegine, namusuna göz dikmedimiz için patron ağa devletinin nazarında daima hakısız ve "Ekonominin iflasından" sorumlu tuluyoruz. Halbuki ülkemizi bu hale getiren (çünkü bu güne kadar yönetenler hep onlardır) bu güzel yurdumuzun emperyalistlere, sosyal emperyalistlere satan bu hainlerdir.

Tekrar tegmene dönelim. Üpence "lan, zübük" gibi adı kelimeler kullanarak patronu gözüne girmek için kahkalar atıyordu, patronun aldığı tutanak kağıdını bize uza tarak imzalamamızı söyledi, biz tekrar imzalamayacağımızı söyledik, tegmen "ben imzalatmasını bilirim" deyip faşizmin ahlak anlayışına ortaya koyarak üzerimize atılarak tekme tokat girişti. ondan sonra "ben sizinle tugayda görüşürüm" deyip çökip gitti, biz işek suçumuzun ne olduğunu sorduk "konuşmayın olan" diye cevap verdi.

Tutanakçı imzalamadığımız için hepsi kudurdular, karalı dırtmemez karşısında çalgına döndüler.

Tugayada götürseler cevabımız aynı olacaktı patron cömezlerinin tehtitleri neyi değiştirecekti? hiç bir şey.

Patronlar ve cuntacılar ne yaparlarsa, yapsınlar en aşağılık tehtitleri, işkeçleri, bütün kusan pust silahları biz işçileri haklı mücadelemizden alı koyamıyacaktır. KAHR OLSUN CUNTA PATRON İŞBİRLİĞİ...

-----0-----
YÜKSEK ÖĞRENİM KANUNU ÜZERİNE (Dağtarafı 1. Sayfada)

hatta kanunun içeriği olan Yüksek Öğrenim Kurumları bir bütün olarak tartışmanın özüdür.

Nasıl ki çeşitli insan topluluklarının, toplumların, kuruluşların, teknolojik gelişimin bir tarihi, bir geçmişi varsa, üniversitelerinde bir doğum ve gelişim süreci vardır. Bu süreç incelenecek olursa, dün olduğu gibi, bugünde üniversite fonksiyonlarının odak noktası olan "bilim" anahtar olarak karşımıza çıkar. Bu açıdan bir tanım verecek olursak üniversiteler; "ateşin keşfinin, tekerliğin ve buharlı makinelerin icadının, A. Einstein'da dile gelen E=mc² formülünün ve insanın aya ayak basmasının, kısaca bugüne dek olan bilgi birikiminin ürünü-çocuğudur." bir çok sosyal ve nesnel gelişim gibi bilgi birikimi ile doğanın gelişim yasalarında ortak noktalar mevcuttur. Örneğin canlıların oluşumu basitten karmaşığa doğru bir yol izlemektedir. Yaşamın oluşması için en elverişli ortam olan denizlerde tek bir hücre daha sonraki çok hücreli canlılar için bir başlangıçtır. Çok hücreli canlılar gelişmeye devamla kara, sonra uçabilen canlıları yaratmıştır. Hücrelerde bölünme yolu ile olan çoğalma, karmaşık canlılara döllenme yoluyla çoğalmaya varmıştır. Gelişimin durduğunu söyleyebilir miyiz? İnsanlığın bilgi birikiminde buna benzer bir yol izlemiştir. İlk aleti kullanan, yada, bir hayvanın nasıl daha kolay öldürülebileceğini düşünen insan, bilginin tohumu, birikimin orjini olmuştur. Yaşam ihtiyaçlarına doğayı dönüştürerek, (yada işleyerek) karşılayan insan için, daha kolay ve refahyaşama isteği bilgi (genel olarak bilim) ile gerçeğe dönüşmüştür. Bu dönüşüm toplumlardaki büyük ve tarihsel değişimlerde beraberinde getirmiştir. Nitekim tek bir varlık gibi birbirlerini tamamlayarak (en ilkel biçimiyle) yaşamlarını sürdüren insanların hepsi taş baltayla hayvan öldürür meyva toplarlardı. Ancak gerek avcılıkta, gerek meyva toplama ve de kullanılan deneysel (tecrübeyle elde edilen) bilginin ussal bilgiye dönüşümü, bazılarından tuzak kurmada, avcılıkta, bazılarını toprağı işleme- tarımda, diğerlerinden daha üstün hale getirmiş, daha kolay yaşama isteği zorunlu işbölümünü doğurmuş, sonraki aşamada kullanılan aletlerin çoğalması ise, bu aletlerin yapımı ile uğraşan zanaatkarları doğurmuştur. İnsanlık herkesin her işi yaptığı tek bir varlık-tek bir hücre-olmaktan çıkıp, farklı işleri farklı grupların yaptığı karmaşık bir varlık-çok hücreli-haline gelmiştir. Eski yaşam biçimini sürdürenler ise, toplum halinde bu gelişmeyi benimseyenlerin kölesi-büyük balığın küçük balığı yeme-durumuna düşmüşlerdir.

Binlerce yıl süren bu olay şu şekilde özetlenebilir: İnsanların bilgi birikimi daha ileri yaşam ihtiyaçları için doğayı değiştirme biçimini, buda toplum yaşamını -tarihsel olarak-bir üst seviyeye getirmiştir.

Burada bizim için son derece önemli olan olay, bilginin parçalanması olmuştur. Herkes tuzak kurup, meyva toplarken, bazıları toprağı işleme bilgisinde, bazıları tuzak kurma bilgisinde diğerlerinden ileri gitmiştir. Nasıl sınırdırım ve dolaşım için ayrı ayrı organlar varsa, doğayı değiştirme işleminde ayrı bilgiler gerektiren ilişkiler oluşmuştur.

Yaşamın denizden karaya, hücrelerden dinazorlara geçişi gibi, bilgede giderek büyümüş çoğalmıştır. Çoğalan insanların ihtiyaçlarında artmış, bir zamanlar büyük kolaylık ve refah sağlayan değişim, artık yetmez hale gelmiştir. Doğayı değiştirilmede önemli faktörler olan köleler dahi yetersiz kalmıştır. İhtiyaçları karşılamak, yaşamı kolaylaştırmak gene bilimin rolüyle olacaktır. Kölelerin yerini kara-saban alacak, şehirleşme alet yapımı gelişecektir. Sadece nehirler göller değil, sulama kanalları kullanılacaktır. Tarım, hayvancılık, tacirlik ve marangozluk gibi bir kaç dala ayrılmış bulunan doğayı değiştirme işlemleri, hepsi ayrı ayrı faaliyette bulunan bir çok loncayla köleler sınıf-

lere dönüşecektir. Köle sahipleri bu daha ileri yaşam biçimi karşısında yenilecek, yerini derebeylere, lordlara bırakacaktır. Büyük balık yine küçük balığı yutacak, örneğin denizcilikte ilerleyen toplumlar deniz aşırı ülkelerin altın, pamuk, tahıl gibi zenginliklerine el atacaktır. Sonucu gene bilime borçluyuz. Pusulacılık, gemi yapımı, madenleri ve pamuk gibi bitkileri işleme, kölenin haftalarca zamanda yaptığı işi bir kaç günde yapan kara sabanın yaşama girmesi, bağı köleler olmak üzere büyük insan kitlelerini yeni yaşama yöneltmişti. Durak burada da bitmeyecek, atölye ve loncaların yerini fabrikalar alacak, yelkenli gemi buharlı gemiye, karasaban traktöre dönecektir. Buharlı geminin nükleer savaş gemilerine, fabrikaların dev kartel ve tröstlere dönüştüğü günümüz işe malum.

Dikkat edildiğinde görülecektir ki; tek bir varlık gibi yaşamı sürdüren insanlıkta buyana bilgiye tarım ve hayvancılıkla bağlayan ve giderek küçükten parçalara bölünen, ayrışan bir özelleşme, bir işbölümü olmaktadır. Başlangıçta her şeyi bildiği varsayılan filozoflar, bir çok dalda söz sahibi olan bilim adamları vardır. Örneğin Leonardoda Vinci, ressam olduğu kadar fizikçi, matematikçidir. Ancak günümüzde bilgi birikiminin çoğalması her kategori için bilimsel gereken bilginin artması, bilim dallarını olabildiğince ayırmıştır. (Aralarında bağıntı ve etkileşim muhakkak ki vardır)

İşte çağdaş üniversiteleri doğuran bu özelleşme (ihtisaslaşma) süreci olmuştur. Öyleki tıp doktorluğu dahi cerrah, iç hastalıkları gibi ayrılmıştır. Cerrahlar-batın cerrahı- beyin cerrahı vb., iç hastalıkları ise kalp, KBB gibi ihtisas dallarına ayrılmıştır. Hemen hemen her dalda öylesine ince bir ihtisaslaşma görülebilir. Bu gelişimin kaçınılmaz sonucu, her dalda özel bilgiye sahip insanların araştırma yapması; bildiklerini yeni kuşaklara aktarması ve bu amaçla kurulmuş olan kurumlar, yani çağdaş üniversitelerdir.

Bunlarca yılda oluşan bu sonuç kolay olmamıştır. Daha önce değinildiği gibi, süreç aynı zamanda, toplumsal tarihi değişimlerde taşımaktadır. İnançlımeden zarar görenler gelişimi engellemeye çalışmışlardır. Galileo-Copernicus Socrates gibi bilim adamları dinsizlik vb. ile suçlanmışlardır, kimileri ise öldürülmüştür. Kara sabanın topluma girerek köleliğe son vermesini çok sayıda köleli olanlar, buharlı gemilerin kullanılmasına yelkenli gemi sirketleri fabrikalaşmaya, toprak ağaları karşı çıkmış, büyük toplumsal çatışma dönemleri yaşanmıştır. Ancak zaman zaman duraklamasına hatta gerilemesine rağmen bilgi birikimi doğayı değiştirmede kullanılan ileri yöntemler sonuçta toplumların yaşamına girmiş, gelişmesine olumlu katkılarda bulunmuştur.

Bunu rahatlıkla söyleyebiliriz ki; nasıl dünya güneş etrafında, denizler gel git (met-cezir) yoluyla, insanlar doğumla ölüm arasında, elektronlar çekirdek etrafında dönüyor, hareket ediyorsa, hepsi gibi bilimde sürekli hareket ve gelişme halindedir. Bugün geldiği noktada durak değildir, hatta tarihte görülen olaylar günümüze değin sürmüştür. Bilimsel gelişmelerin toplum yaşamına girmesi engellenmekte yada der menfaat gruplarına alet olmaktadır. Atom bombasına sahip "ileri" ülkeler "geri" ülkeler gibi...

Nasıl ki doğanın en karmaşık, en ileri canlısı doğaya büyük oranda hükmediyorsa, bilimsel gelişmede önde ve bunu toplum yaşamının bir parçası haline getirmiş devletler, diğer devletler üzerinde etkili olmakta onlara hükmetmektedir. Örneğin sanayileşmesini tamamlamış ülkeler hükmettikleri ülkelere, ham pamuğu alıp işleyerek tekrar satmaktadırlar. Yada demir cevheri alıp demir - çelik mamulleri satmaktadırlar. Bu aşamanın az yada çok tüm dünya toplumlarının kapsadığı gene bilimin getirdiği sanayii dönüşümü tamamlayan ülkeler, hükmettikleri ülkelerdeki bilimsel gelişmeyi de tekellerine almışlardır. Devletleri bu açıdan bir avuç aktif, geride kalan vıgula pasif devlet olarak ikiye ayırabiliriz.

Bilindiği gibi genel olarak İngiltere, Fransa, Almanya, ABD, SSCB, Japonya vb. ülkeler "uygar", "ileri" olarak nitelendirilmektedir. Onlara bu niteliklerini veren ortak özellikleri ise sanayii dönüşümünü hem üretim ve hizmetler alanında hemde buna uygun kültür ve kurumlar alanında gerçekleştirebilmiş olmalarıdır. Buharlı makineler ve demiryolu kullanımı, buharlı gemilerle yapılan yaygınlaşmış aşırı ticaret öncelikle bu ülkelerde benimsenmiştir. Hammaddelerin küçük atölye yerine verimli yüksek maliyeti uzun fabrikalarda işlenmesi gene bu ülkelerin öncülüğünde olmuştur. (ve bu ülkelerin uzun olarak sunduğu mallar diğer ülkelerin maliyeti yüksek ve daha çok el emeğine dayanan üretimini olumsuz yönde etkilemiş, yıkıma götürmüştür. Daha ileri aşamalarda karteller oluşmuş, mali sermaye mal taşıma yerine bizzat sermaye yatırımları gir kartelleri açısından daha uygun görmüştür. Aktif devletler tarafından doğayı değiştirme biçimleri-üretimleri olabildiğince geri seviyede tutulan pasif devletler, halkını dahi doyuramaz ve "ileri" devletlerin hizmetkârı haline gelmişlerdir. Bilim ancak bu ekonomik ilişkiye ters düşmediği ölçüde yaygınlaşmaktadır.) Bilimsel ilerlemelerin toplum etkisiyle olduğu zaman bir süreçte gerçekleşen bu aşama, üzerinde bulunduğu ülkelere, dünyanın dört bir yanına

daki zenginlikleri, (esas sahibi olan ülkeler zararına) elde etme olanağı vermiştir.

20. YY'daki bu önemli iktisadi gelişimi incelemek konumuzun dışında kalmaktadır. Ancak bu rüzgar kaçınılmaz olarak üniversiteleride etkilemiştir. 20. YY'da bütün dünyanın bir pazar haline gelmesiyle iktisadi açıdan "ileri" devletlere bağımlı hale gelen sanayii dönüşümünü tamamlamamış ülkelerin üniversiteleride bilimsel açıdan bu bağımlılığı pekiştirmekten öte bir rol oynamamışlardır. Bu aynı zamanda (iktisadi nedenlerden kaynaklanan) devlet politikasının devamıdır.

Bu süreç, doğaldır ki kendi ülkemizde yaşanmıştır. Sanayii dönüşümünün gerisinde kalan ülkemizde üniversiteler bilim saygınlığından uzak kalmış, bir yandan olanaksızlıktan kıvranırsa, diğer yandan en büyük hizmeti holdinglere götürmüştür. Üniversitenin fonksiyonlarından önemli birisi olan bilimsel yaratıcılık ise bize yabancı kavramlardandır. Şöyle örnekleyebiliriz; üç büyük teknik üniversite temiz ve bir çok mühendislik fakülte ve yüksek okulu na sahip olduğumuz halde patentine sahip olduğumuz ne bir traktör, biçerdöver, nede otomobil, kamyon yada lokomotif vardır. Boğaziçi köprüsü barajlar vb. fabrikalar (sigaradan dokumaya kadar) yabancı teknolojiyle yapılmaktadır. 12 tane kadar tıp fakültesi olmakla birlikte doktor açığı özellikle kırsal yörede had safhadadır. Halen muskalar yazılmaktadır. Tıp alanında elle tutulur tek bir istatistik bilgimiz yok denebilir. Hatta öyleki Medeni Kanunumuz İsviçre'den, ceza kanunumuz İtalya'dan uygulanmıştır. Kısaca belirtecek olursak dünya ekonomisindeki yerimiz nedeniyle bizim üniversitelerimizde, bilimin gelişme sürecine (kaçınılmaz olarak) girmiştir. Ancak sonuçta pasif üyelerin bulunduğu grupta yer almıştır. Bu elbetteki "ileri" devletlerin çıkarları ve istekleri doğrultusunda olmuştur.

Peki üniversitelerin toplumumuzdaki yeri nedir?

Burada ilk göze çarpan birbirine ters iki bakış açısının varlığıdır. Birisi yakın geçmişle az çok ilgili olan, herkesin bildiği ve üniversitelere karşı olan bakıştır. Bu bakış açısidir ki, üniversite öğrencilerini "anarşist" (!) vb. şeklinde tanıtmış, onların ev kiralamasını dahi hemen olanaksız kılmış, kanlı namlular için öğrencileri boy hedefi haline getirmiş, haftalar aylarca üniversiteleri öğrenime kapalı tutmuş, profesörlerin ve diğer öğretim üyelerinin pek çoğu kendince yargılayarak suçlanmış, Adana'da olduğu gibi açıkça "anarşiyi öğretim üyelerinin desteklediğini" ilan etmiştir. Dç. Server Tanilli'de bunlardan birisidir. Bu bakış açısına sahip olanlar ekonomide söz sahibi olanlardır, ekonomik güçleriyle bir çok gazete ve dergide kendi bakış açılarını empoze etmeye çalışmışlardır. Örneğin: 20 Eylül 1980 tarihli TERCÜMAN Gazetesinin, Fikirler, Görüşler, Düşünceler adlı sütunundan Ali Rıza Alp "Önce okullar bozuldu. Evet 1972'den evvel üniversitelerde masum bir görünüşle kendini maskeleyen anarşik olaylar, bilimi moda zanneden prof. himayesinde müsait bir ortama kavuştu. O devirde aşırı bir öğretmen sendikasının bütün gayretlerine rağmen üniversitede atılan tohumlar orta öğretimde gelişme imkanı bulamadı."

İkinci bakış açısı ise bu denli örgütlü değildir. Ancak karasabanın başındaki köylüden işçiye, öğrenciden bilim adamına kadar geniş kitleye sahiptir. Böylece geniş kitleye sahip olmasının ana nedeni, modern teknoloji ve bilimde büyük yararları olmasına karşın, bunların nimetlerinden faydalanamamalarıdır.

Fakat bu grubun kendi içindeki çelişkiyi de ört-bas edemeyiz. Okuma yazma oranının son derece düşük olduğu, orta-çağ kültürünün alabildiğince at oynattığı ülkemizde, politikacıların, çıkar gruplarının demogojileri, üniversitelere ve bilime yaptıkları seviyesiz saldırılar yer yer etkili olmuş sonuçta ülkede çeşitli zamanlar da yükselen politik buhranın kaynağı ve kışkırtıcısı olarak "bilim yuvası olması gereken" kurumlar görülmüştür. Burada diğer bir etken ise üniversite kurumlarının kendi fonksiyonlarını tali plana atarak sermayeye hizmet etmesidir.

Kendi içinde bu çelişkiyi taşımakla birlikte, ikinci bakış açısının yararı hemen hemen tüm toplumun yararını yansıtmakta, bilimi insanlığın hizmetindeki saygın yerine oturtmaya çalışmaktadır. Toprakta senede 2-3 defa ürün alma, daha sağlıklı iş koşullarına kavuşma, günlük yaşamda sağlanacak olan refah bilimin insanlık hizmetine sunulmasıyla mümkündür. Bu emeği ile geçinenlerin olduğu kadar gençlik enerjisi ve "temiz" idealleriyle üniversite yaşamına giren öğrencinin yıllarca verdiği emeğin sonucunu görmek isteyen bilim adamının da arzulanacağı sonuçtur. Ekonomik yada başka türlü örgütlülüğü bulunmayan ikinci grup öğrenciyi köy yada kasabanın en otoriteli kişisi haline getirerek, profesör yada öğretim görevlilerini el üstünde tutarak kendi düşüncelerini en saf şekliyle ortaya koymaktadır. Ancak üniversitelerimizin bugün bulunduğu nokta, bilinçsizcede olsa, bu düşünceye yanıt vermekten çok uzaktır.

Bu olumsuz noktaya geliş, hemen hemen yüksek öğrenim kadar eskiye gider. 19. YY. sonlarından Birinci Dünya Savaşına kadar geçen otuzdan fazla yılda matematikle ilgili konularda üç bilim adamımızın araştırmaya dayalı yazıları basılmıştır. Bu dönemde fizik üzerine hiç bir yayınıımız yoktur. (1). Matematik ve fizik dersleri ise 1900'de İstanbul Darülfunu'nda açılan Fen Fakültesinde yüksek düzeyde verilmeye bağlanmıştır. 1913'den itibaren Fransa, Almanya, Avusturya'dan yabancı profesörler çağırılmış ve Avrupa'ya doktora öğrenimi için öğrenci gönderilmeye başlanmıştır. (2).

Üniversiteler ve bilimsel araştırmalar açısından hemen hemen boşlukla geçen bu zaman 1933'e kadar uzanır. 1933'de Darülfun'un kapatılarak, İstanbul Üniversitesi'nin açıldığı tarihtir. Yüksek Öğrenim için büyük bir reform şeklinde görülmektedir. Bu dönemde Avrupa'dan (özellikle Almanya'dan) Nazi baskısından kaçan profesörler, Üniversiteye gelmiş, çok kez kürsü yönetimlerine geçmiştir. P. Duval, H. Hamburger, J. Dufresnoy, R. Reouz, H. Dember, M. Pouche, H. Zahn, J. Kramer, W. Prager, R. Von Mises bunlardan sadece bir kısmıdır. (3) Bu yabancı profesörlerin gelişi üniversitelerimizde şüphesiz olumlu etkiler bırakmıştır. Fakat bu yönetimin iradesinden çok, Avrupa ve dünyanın içinde bulunduğu, siyasi, ekonomik buhranın sonucudur. Nitekim İstanbul Üniversitesi'nde Alman profesör Albert Machen'in hazırladığı rapor üzerine kurulup şekillenmiştir. (4)

Denilebilir ki 1933 tarihli bu kanun, ülkemizde "bilimsel üretimin" düzenlenmesi ile ilgili, bilinçsiz ve bilimin gereklerinden uzak kanunların bağlanmasıdır. Bu tarihten itibaren ülkemizde 18 üniversite kurulmuştur. (Atatürk (Erzurum), Ankara (Ankara), Anadolu (Eskişehir), Bursa (Bursa), Boğaziçi (İstanbul), Çukurova (Adana), Cumhuriyet (Sivas), Ege (İzmir), Diyarbakır (Diyarbakır), Hacettepe (Ankara), İstanbul (İstanbul), İstanbul Teknik (İstanbul), İnönü (Malatya), Karadeniz Teknik (Trabzon), Kayseri (Kayseri), Ondokuz Mayıs (Samsun), Ortadoğu Teknik (Ankara), Selçuk (Konya), üniversiteleri). Daha önce üniversiteleri ilgilendiren ilk temel yasa 1946 yılında çıktı. Daha önce, üniversitelerin toplum yaşamından soyut düşünülmeceğini belirtmiştik. Üniversiteye ilk olarak (nispi de olsa) 1946 tarihli kanun 1945 yılında hukuken çok partili döneme geçmeyi hazırlayan nedenlerden çıkmıştır. Bu dönemde dünyada demokrasi düşüncesi hızla yayılıyordu, ülkemizde ise, "batı" kültürü genişliyordu. Sonuç daha "demokratik" bir şekle bürünmek oldu. (Demokrat Parti'de 1946'da kurulmuştur. 30 Mayıs 1945'de bütçe kanunu ve güven oylamasında ilk olarak kırmızı oylar kullanılmıştır.) Fakat 1946 kanununun "özerkliği" yaşam alanı bulamamıştır. Diğer kurumlar gibi zamanın siyasi iktidarının anti-demokratik uygulamaları, baskıları, üniversite yönetimlerinin ve öğrencilerinin nefretini toplamaktaydı. Örneğin bir zamanlar Cumhuriyet başkanlığı yapmış bir kişi "...mesela 1960 yılına kadar ihtilalci komünizme ve anarşiye yer verilmemiş Ortadoğu Üniversitesinin, Siyasal Bilgiler Fakültesi gibi ihtilal karargahı haline getirilmesi.. (4) yada 1946 kanununun son günlerindeki bir gazete başlığı; Rektör: "İstanbul'da öldürülen öğrenci sayısı az değil" dedi. Prof. Sıdık Sami ONAR, "Kamyonlarla taşınan bir çok cesedin çeşitli mezarlıklara gömüldüğünü" söyledi (5). Bundan sonraki kanun 14 yıl sonra 1960 yılında çıkarılmıştır. 1960 tarihli kanun esas olarak 1946 kanununun bir kısım maddesinin değiştirilmesiyle üniversiteyi yaşadığı bunalımlı yıllardan "kurtarmayı" amaçlar. Dönem, ordunun yönetime el koyduğu, "27 Mayıs 1960" diye hatırlanır. Öğrenci ve öğretim üyelerinin baskısıyla demokratik içeriği bulunan kanuna, iktidarlar fazla dayanmamış, lüks olarak görülmüştür. Sonuç 13 yıl sonra, 7 Temmuz 1973'de 1750 sayılı üniversiteler kanunudur. 1973 kanunu 1960 kanununun demokratik yanlarını keserken, anayasaya bir madde eklemeyi unutmuyordu. Bir fikir vermesi için bu anayasa maddesini aynen alıyoruz.

Madde 120: (20-9-1971/1488), "Üniversiteler ancak devlet eliyle kanunla kurulur. Üniversiteler özerkliğe sahip kamu tüzel kişiliindedir. Üniversite özerkliği bu madde de belirtilen hükümler içinde uygulanır. Ve bu özerklik, üniversite binalarında ve eklerinde suçların ve suçluların koşturularına engel olmaz."

Üniversiteler devlet gözetimi ve denetimi altında, kendileri tarafından seçilen organların eliyle yönetilir. Özel kanuna göre kurulan devlet üniversiteleri hakkındaki hükümler saklıdır.

Üniversite organları, öğretim üyeleri ve yardımcıları serbestçe araştırma ve yayında bulunabilirler.

Üniversitelerin kuruluş ve işleyişleri, organları ve bunların seçimleri görev ve yetkileri üniversiteler üzerinde devletin gözetim ve denetim hakkını kullanma usulleri ve üniversite organlarının sorumluluğu, öğrenim ve öğretim hürriyetini engelleyici eylemleri önleme tedbirleri, üniversiteler arasında ihtiyaca göre öğretim üye ve yardımcılarının görevlendirilmesinin sağlanması, öğrenim ve öğretimin hürriyet ve teminat içinde ve çağdaş bilim ve teknoloji gereklerine ve kalkınma planı ilkelerine göre yürütülmesi esasları kanunla düzenlenir.

Üniversitelerin bütçeleri, genel ve katma bütçelerin bağlı esaslara uygun olarak yürürlüğe konur ve denetlenir.

Üniversitelerle onlara bağlı fakülte, kurum ve kuruluşlarda öğrenim ve öğretim hürriyetlerinin tehlikeye düşmesi ve bu tehlikenin üniversite organlarının girerilememesi halinde bakanlar kurulu, ilgili üniversitelerin veya bu üniversiteye bağlı kurum ve kuruluşların idaresine el koyar. Ve bu kararı hemen TMMB birleşik toplantısının oylamasına sunar. Hangi hallerin el koymayı gerektireceği el koyma kararının ilân ve uygulama usulleri ile süresi ve devamınca Bakanlar Kurulu'nun yetkilerinin nitelik ve kapsamı kanunla düzenlenir. (6

12 Eylül 1980'de Anayasa'nın "askıya" alınmasından sonra yeni bir kanun gündeme gelir. Bu yakından tanıdığımız "Yüksek Öğrenim Kanunu"dur. 6 Kasım 1981'de resmi gazetede yayınlanan YÖK kelimenin tam anlamıyla trajedik bir şekilde doğmuştur. Eğer biçimsel aşamalarını dikkate alırsak, Milli Eğitim Bakanlığının taslağı hazırlayarak, Başbakanlığa sunduğunu, Başbakanlığın Zeyyat Baykara başkanlığında bir kurul kurarak kendince "düzeltmeleri" yapıp, MGK'ya sunduğunu, MGK'nide Tümamiral Işık Biren başkanlığında kurduğu komisyonda son "düzeltmeler" yapıldı ve 5 Kasım da kesinleşip, 6 Kasım da yürürlüğe girdi.

Ancak gerçekte herşey bu denli kolay ve bir çırpıda olmamıştır. Yeni kanun henüz tasarı halindeyken, geçtiği her aşamada üniversitelerin eleştirileri, muhalefetiyle karşılaşmıştır. Bunlardan takip edebildiğimiz kadarını sizlere aktarmak istiyoruz. Şunu hemen belirtelim ki bu eleştirilerin hepsi aynı nedenden kaynaklanmaktadır. İyiniyetle "gerçek üniversite" doğrultusunda eleştiriler olduğu gibi, yer yer seviyesiz eleştirilerde yer almaktadır.

Gelişmekte olan üniversitelerdeki öğretim üyesi açığı da şüphesiz önemli bir sorundur. Ancak Diyarbakır Üniversitesi Rektörü sayın Prof. Yazıcıoğlu'nun ifadeyle "bu maksatla hazırlanan taslakta ön görülen iki senelik kısa vade tasarımlar arzu edilen yararı sağlamaktan uzaktır." YÖK'ün 41. maddesinde düzenlenen rotasyon sistemi bizzat yararına diye gösterilen üniversitenin yöneticisi tarafından eleştirilmektedir. Buna rağmen bu konuda ısrar etmek düşündürücüdür. Kaldı ki "seyyar" öğretim üyesi üniversitenin işlevlerini yıpratacak sorunlara yol açacaktır. Örneğin, araştırmacı olan öğretim üyesi kendi konusundan, hazırlıklarından kopmaktadır. Ayrıca artık tek bir kişinin bilgi ve enerjisi buna yetmemekte, araştırmalar bir kadro çalışmasıyla yapılmaktadır. İşte öğretim üyesi bu kadrodan da kopmakta yeni bir kadro kurma, yada ona girme de bir yıl içine sığmamaktadır. Ayrıca yabancı olduğu ortamda günlük sorunlar önemli bir dert olacak alışıldığı zaman da görev süresi bitecektir. Gidilen üniversitede kendi iç dinamiği ile gelişmekten "seyyar" öğretim üyeleri nedeniyle mahrum kalacaktır. Kısacası öğretimin verimliliği alabildiğine düşecektir.

Bu yasadan öğrencilerde nasibini almıştır. Zaten var olma savaşı veren öğrenciler, yasanın 46. maddesiyle, öğretim alanının maliyetinin beşte birine kadar bir harc verecektir. Aynı maddede yer alan boçlanma, hizmet vb. kurumların pratik bir yarar sağlamadığı öğrenci kredileri gibi uygulamalardan anlaşılabilir. Aynı maddede yer alan "bir yüksek öğrenim kurumunu bitiren öğrenci devlet yardımının yapılmayacağı" hükmünün ise nedenini anlamak mümkün değildir. Harçlarla zaten zor duruma düşen öğrenci, 44. Madde ile getirilen devam zorunluluğu nedeniyle tümünden çaresizlik içerisinde kalmaktadır. Bu madde resmi rakamlarla 90 bin öğrenciyi ya is, yada okul tercihini yapmaya zorlamaktadır. Başbakan Ulusu'nun açıklamalarına karşın 19 Kasım da kamu kesiminde çalışanlara "ya okulla ilişkinizi kesin, yada kurumdan hemen istifa edin" genelgesi gönderilmiştir. Ancak ekmeğin peşinde koşmayan, parasal sorunu olmayanlar kendilerini eğitime daha çok verir, diye düşünülmüş ise ... doğrudur.

Yeni yasayla üniversitelere siyaset yasağı getirildiği anlaşılıyor. Ancak İdari Özerklik kaldırılarak kurum olarak üniversiteler siyasi iktidarın eline bırakılmadı mı?

YÖK'ün getirdiği yeniliklerden biriside, öğretim üyelerinin haftada en az 10 saat ders vermelerini zorunlu kılan 36. maddedir. Bir öğretim üyesi li se öğretmeninden farklıdır. Öğretim üyesi iki kere ikinin dört ettiğini, yada, dünyanın en uzun nehrinin hangisi olduğunu anlatmakla kalmaz. Bir eleme sınavından geçen ve beyinlerinin en verimli çağında olan yüzlerce öğrenciyle tartışmak, onların ince sorularını cevaplamak için hazırlanır. Kaldı ki, öğretim üyesinin görevi yalnızca ders vermekte değildir.

Bununlada bitmiyor, merkeziyetçilik adına Yüksek okul ve üniversiteler aynı paralele getirilmek isteniyor. Bu sakıncalı bir eğitimidir. "Çünkü, üniversitelerin, Yüksek Okul ve Akademilerin hepsi yahut bütünü Yüksek Öğretimin dilimini teşkil etmekle beraber, bunların gayelerinde ve çalışma tarzlarında değişiklikler görülür." (?) Yüksek Okul Disiplinli ve üst düzeyde mesleki bilgileri öğreten, meslek adamı yetiştiren bir kurumdur. Üniversiteler ise: "Bilimsel araştırmalar yapan, bilgi üreten ve ürettikleri bu bilgileri öncelikle kendi toplumları, giderek tüm insanlığın yararına kullanan" ( ) "sorularla ve bilmiyorularla dolu" ( ) kurumlardır.

YÖK ile bilimsel özerklik kaldırıldığı gibi, araştırma yapma ve bilim adamı yetiştirmede hayal haline gelmektedir. Yardımcı Doç. atamak, Doç. yada Prof. olmak için 23-25-26. maddelere göre kendi üniversitesi dışında bir kadro aramak gerekmektedir. Engel olarak bu yetersizdir. Eğer benzer fakülte yada kadro yoksa bilim adamı ya en değerli yıllarını verdiği daldan başka bir uzmanlık dalında çalışacaktır. Yada ortadan kalkacak. Asistanlık müessesesi ise akademik kariyer olarak tamamen kaldırılmış, akademik ünvan için en alt basamak yardımcı Doç. olarak saptanmıştır. Yani kişi, salt kendi çaba ve olanaklarıyla doktora-uzmanlık yapacaktır. Günümüzde hemen hemen olanaksız olan bu çalışma(!) sistemi yakın gelecekte kaçınılmaz olarak üniversite öğretim üyelerinin (bizi bağışlayın) nealini tüketecektir. Öğretim üyesi değeri ise şimdiden yok edilmiştir. Buna ek olarak yapılan diğer bir değişiklikle kürsü sisteminin yerine bölüm sistemi getirilmiştir. 21. Maddenin "bahgettiği" bu değişiklik, bilgi birikiminin gelişmesine taban tabana zıttır. Çünkü daha öncede belirtildiği gibi bilgi, gelişim süresince daha küçük ayrıntılarda uzmanlaşma eğilimindedir. (Bir fizik dalının ısı mekanik gibi dallara, bunlarında kendi içinde daha küçük dallara ayrışması..) Değişik bilgi dallarını kapsayan bölüm sistemi, hem öğretim üyesinin kendi dalındaki söz hakkını kaldırmaktadır. Hemde bölümde kariyeri olanlara branşı olmayan konularda yetki vermektedir. Böyle bir sistem çağdaş bilim ve bilimsel eğitimle kesinlikle bağdaşmaz. Ayrıca kürsüler içinde var olan bir takım yozlaşmanın daha büyük bir şekilde sürmesine yol açacaktır. Eğer imtiyaz-rüşvet gibi bir takım yozlukların önüne geçilmek isteniyorsa bu şekil değişiklikleriyle değil, gerçek bilim adamlarına görev ve sorumluluklar verip, üniversiteleri bilim camiasına yakışmayan kişilerden arındırarak, doğru eğitimi sağlayarak yapılmalıdır. (Tabii isteniyorsa)

Bunları giderek çoğaltabiliriz. Ancak özetle söylemek gerekirse bu yasa yüksek öğretimi çağın gerisine düşürmektedir.

İnanıyoruzki, bir ferman havası taşıyan bu ve benzeri kanunlarla toplum yaşamında önemli etkisi bulunmayan faaliyetler düzenlenemez. Özellikle üniversite gibi kurumlar; seçil özerkliklerinin kaldırılması tek tek devletlerin politikalarından dahi tamamen özgür olmalıdır. Üniversiteler için en verimli yol, türediği sözcüğe uygun olarak uluslararası bir örgütlenmedir. Kültür emperyalizminden arındırılmış ve insanlığı kendisine amaç edinen bir örgütlenme bugün için uzak, fakat; bilgi birikiminin tarihsel gelişmesinde kaçınılmazdır. Ve bu geleceğin mutlaka bir başlangıcı vardır. İşte bu başlangıç, Türkiye'de üniversiteler yeni bir şekil alırken teori düzeyinde olsa yapılabilir, yapılmalıdır. Bu başlangıcı yapmak için Türkiye'de teorik seviye vardır, ve üniversite kurumları tartışması en sıcak günlerindedir.

Tek tek devlet sınırları içindeki düzenlemeler ise, bizzat o devlet üniversiteleri tarafından yapılmalıdır. Bu konuda bilimin getirdiği yada ihtiyacı duyduğunun dışında hiç bir sınırlama kabul edilemez. Örneğin gelişmekte olan üniversitelerin öğretim üyesi açığı için zorunlu seyahatler yerine, bu üniversitelerden çıkacak asistanların ileri düzeydeki üniversitelerde araştırma ve tartışmalara katılarak eğitilmeleri, kendi üniversitelerine döndüklerinde, bu en yeni bilgi ve yöntemleri uygulayıp yerleştirmeleri ve derinleştirmeleri, gibi yollar eminizki daha sağlıklı ve kalıcı bir yöntemdir. Bu gelişmekte olan üniversitelerin kendi iç dinamiği ile gelişmelerinde sağlayacaktır. Tepeden inme rektörler ve ayrıcalıklı üst kurumlar tamamen kaldırılmalı, yerine üniversite gerçeğine yakın ve vakıf olan, otoritesi bizzat üniversite tarafından kabul edilen (seçiminde bizzat üniversite tarafından ve genç bilim adamlarına, aynı zamanda öğrenciler ve çalışanlara söz ve temsil hakkı tanıyan bir sistemle yapılan) yönetici-denetleyici organlar olusturulmalıdır. Üniversitelere yakışmayan kürsü açılığı gibi yozlaşmış olgularda kişisel çıkarlarada olanak tanınmamalıdır. Örneğin kelime başına ücret verildiği için iki kelimelik ifadeyi sekiz on cümleyle anlatan seviyesiz üniversite kitap ve yayınları kaldırılmalı, aynı zamanda uzmanlaşmada bilgi dışında her türlü ayrıcalık yok edilmelidir.

Hatırlanması ve uygulanması gereken bir nokta ise, İstanbul Üniversitesinin Rektör Cemil Birsel döneminde yaptığı (1934 sonrası) üniversiteyi halka mal etme olmalıdır. Bu dönemde halkla aydını kaynaştırmak, halkın genel bilgi düzeyini yükseltmek için İstanbul'da ve diğer illerde, bilimsel seviyeyi düşürmeden bir dizi konferanslar verilmiştir. Bugün dünden daha sağlıklı bir uygulama yapılabilir. Öğretim üyelerinin ve öğrencilerin geniş, bilgiye-su samiş halk kitleleriyle ilişkiye geçme olanağı açılmalıdır. Eğer her üniversite kendi bölgesi dışında, yılda üç bölgede çalışma yapacak olursa, bu yılda 54 bölge yapacaktır. Bu şekilde tüm Türkiye'de üniversite halk ilişkisi kurulabilir. Ancak bu dün olduğu gibi konferanslar dizisiyle değil, hitap edilen

insanların yaşam tarzına girilerek yapılmalıdır. Halkın bu çalışmaya giren kişileri baş tacı edeceğinden hiç şüphemiz olmasın.

Pakat bunları bugünden yarına gerçekleştirecek bir ütopya olarak ileri sürmüyoruz. Ancak buşlangıç artık yapılmalıdır. Politik çıkarların bilimi yönlendirmesine en kısa zamanda son verilmelidir. Toplumun bilim adamı, aydın, yarı-aydın gibi kesimlerini barındıran üniversite ve yüksek öğrenim camiası topluma ve bilime karşı sorumluluğunu idrak etmiştir, edecektir. Üniversiteler arası kurulun 16 Ağustos 1981 tarihli toplantısında söz konusu edilen şu görüşler, üniversitelerin statüsü için bir platform niteliğindedir;

- Özerk Üniversite kavramının tam olarak yerine getirilmesi.
- Üniversite öğretim üyelerinin ders saatlerinin (üniversitelerde) yeniden belirlenmesi.
- Üniversite öğretim üyelerinin ders verme dışında, gerçek bir bilim adamı statüsü içinde düşünülmesi ve bilimsel çalışma yapma olanakları sağlanması.
- Doçentlerin yetiştikleri öğretim kurumlarından çok çabuk ayrılmalarının önlenmesi.

Tepkilerini gazetelerden öğrendiğimiz, konuşma fırsatı bulduğumuz değerli hocalarımızı, arkadaşlarımızı destekliyor ve takdirle karşılıyoruz. Son olarak 1447 hocamızın birlikte yaptığı açıklamaya (YO) açısından olumlu bir gelişme olarak kabul etmemek imkansızdır. Aynı zamanda bizim için örnek bir davranıştır. Bu yasa karşısında istifa eden hocalarımızda düşüncelerinin takdir etmekle birlikte, istifayı en son şekil olarak kabul ediyorduk. Bugün yapılması gereken sıralarımızda, kürsülerimizde, sınıflarımızda her türlü akademik toplantılarımızda, gazete, radyo, TV'de yasayı açıklamak ve yukarıda açıklanan platform temelinde üniversite gerçeğine uygun bir yasanın çıkarılması için çalışmaktır.

Ne yazık ki içimizde bilim adamına yakışmayacak tavırlar alanlarda olmuştur. Çıkmadan önce yasanın olumsuzluklarını belirtenler, 6 Kasım dan itibaren geriye çekilmiştir... Biz verilen emirleri ifayla yükümlü memurlar değiliz ve böyle davranamayız. Düşünceleri uğruna kendi hayatını hiçe sayan Sokrates, "inquisition" mahkemelerinden yılmayan Galileo ve bu ailenin ülkemizdeki üyelerinden birisi olan, bedensel olarak aramızda olmayan Prof. Siddik Sami ÖNAR'dır. Bir zamanlar İstanbul Üniversitesi Rektörlüğü yapan değerli hocamız, tüm eserlerinde "kanun hakimiyeti" ve "kanuna bağlı devlet" düşüncesini savunmuştur. Buna karşı bağlı oluruğu üniversite özerkliği ve düşünce özgürlüğü adına Danıştayca verilen iptal kararını uygulamamış ve böylece Danıştay kararlarının idarece uygulanması çığırını açmıştır. Bu davranışı onun kendi içinde geliştirdiğini değil, üniversite ve bilim çıkarları için akıma karar yüzüne cesaret ve kararlılığını taşıdığını gösterir. Bunlar nasıl davranacağımızı bize göstermiştir. Ailemizin geleneksel davranışı bilime zararlı hiç bir şeye taviz vermemiştir.

Öğretim üyeleri, çalışanları ve öğrencisi ile bu geleneği yaşatmalıyız.

0

(Başarafa 27. Sayfada)

Özellikle 3. Emperyalist paylaşım savaşının acılarına en fazla yasıyan Avrupa halkları, silahlanmaya, emp. savaş hazırlıklarına karşı ayağa kalkmaktadırlar. Geçtiğimiz yılın sonbaharında Avrupa'da yapılan emperyalist savaçlara karşı kitle gösterilerine yüzbinlerce kişi katıldı.

Gerek emperyalist savaçlara karşı yapılan gösterilerin gerekse, pahalılığa, işsizliğe karşı gelişen hareketlerin hiçbiri M-L'in doğru önderliği altında yürütülmektedir. Bu hareketlerin önemli bir bölümü reformistlerin, kendiliğindençi akımların kontrolünde kalmakta, belli bir bölümünün ise sosyalist maskeli emperyalist burjuvazisinin bir kesiminin siyasi temsilcileri olan sosyal demokratlar ele geçirmektedirler.

Yani, dünyaya bir göz attığımızda bugün devrim ve savaş etmenleri hızla gelişmektedir. Bir çok ülkede devrim için silvriçli şartlar mevcuttur. Ve hala devrimlerle emperyalist savaçı önlemenin şartları vardır.

Pakat UKH'in durumu bu objektif şartlara uygunluk göstermemekte, subjektif etken, objektif etkenin çok çok gerisinde kalmaktadır. Bu durum bize burjuvazinin sözcüklerinin söylediği gibi M-L'in eskidiğini göstermektedir. M-L'in bu durumdan çıkış yollarını göstermektedir. Bu anlamda tek tek ülkelerde komünistlerin önünde duran acil görev M-L'in silahlarıyla donanmak, örgütsel yapılarını pekiştirmek, ulusal arası alanda UKH'in ideolojik, siyasi ve kültürel birliği için var güçleriyle çalışmaktır.

GELECEK BİZDEN HALKLARIN, GELECEK PROLETERYANINDIR.

ERKEN EMeklİLİK YASASI HALKIMIZ ÜZERİNDE ÇOK YÖNLÜ TIR SALDIRIBİR.

12 Eylül askeri faşist darbesiyle halkımız üzerindeki baskı ve sömürü katmerleşti. Dünya Bankası ve IMF gibi emperyalist kuruluşlarca Türk hakim sınıflarına dikte ettirilen 24 Ocak kararları ve faşist cuntanın azgınlaşan saldırıları sonucu binlerce işçi ve memur işyerini kaybetmekte, işsizler ordusu çığ gibi büyümekte, işçi ve memurlar fiyat artışlarının çok çok gerisinde kalan ücretlerle süngü zoru ile çalıştırılmakta, binlerce esnaf itiraz etmekte, binlerce küçük ve orta çapta iş yeri kapanmaktadır. Yani Faşist Cunta halkımızın her kesimine karşı çok yönlü bir saldırı seferberliği içindedir.

T.Özal'ın "hallerine ağlayasım geliyor" dediği memurlarda Faşist Cunta'nın çok yönlü saldırılarına maruz kalmaktadır. Cunta tarafından, genel müdürlüklere, valiliklere, belediye başkanlıklarına atanan emekli general ve subaylar, dairelerde tam bir kışla disiplini uygulamaktadırlar. Resmi rakamlara göre 12 Eylül'den bu yana 6200 öğretmen olmak üzere 18 bin 500 memur açığa alınmış ve bunlardan 6500'ü tutuklanmıştır.

Memurlar üzerindeki baskılar bununlada bitmemekte, yeni yeni çıkarılan ve uygulamaya konulan personel yasası, disiplin hükümleri, erken emeklilik yasası vb. 'leriyle daha da yoğunlaşmaktadır. Faşist Cunta'nın bir tasla iki kuş vurmayı hesapladığı "erken emeklilik yasası" nedir?

Hizmette 10 yılı doldurmuş, 50 yaşını geçkin memurlarla, hizmette 20 yılına doldurmuş memurlar 31 Aralık tarihine kadar erken emeklilik için başvurdukları taktirde %25 emeklilik ikramiyesiyle emekli olabilecekler. Üç bakandan oluşan bir komisyon yapacağı tarama ile zorunlu emekliye ayıracağı memurlara ise %15 emeklilik ikramiyesi verilecektir. Bu üç bakandan oluşan komisyon, daire müdürlüklerinden gelen raporlarla birlikte emeklilik müracaatlarını inceleyerek istediklerini emekliye ayıracaklar, istemediklerini görevde bırakacaklardır.

Faşist Cunta bu yasayla neleri amaçlamaktadır?

a) 24 Ocak kararlarına uygun olarak, devlet harcamalarına kısip bütçe açığını azaltmayı hedefliyorlar. Faşist Cunta bu azaltmaya esas olarak halka hizmet götüren eğitim, sağlık vb. sektörlerdeki personel sayısına azaltma ile sarılacaktır.

b) Faşist Cunta bu yasayı memurlar içinde bulunan demokrat, devrimci, yurtsever memurları tasfiye aracı olarak kullanacaktır.

c) Esas olarak ABD emperyalizminin güdümünde olan Faşist Cunta, bu yasayla, devletin üst kademelerinde bulunan hakim sınıfların diğer kesimlerinin bürokratlarına temizleme sahası bulacaktır.

Memur ve öğretmen arkadaş! baskılara, sömürtye sessiz kalmayalım" bana değmeyen yılan bin yıl yaşasın" anlayışı bizleri hakim sınıfların uysal köleleri haline getirecektir. Baskılar her gün daha da yoğunlaşacak, boynumuzdaki ilmek hergün daha fazla sıkılacaktır.

Bu duruma dur demek için örgütlenelim, Mesleki örgütlerimize sahip çıkalım. Sendikal mücadele için mücadele edelim. Birleşelim, örgütlenelim, sesimizi yükseltelim. Daha fazla ücret talep edelim. Bizim hakkımızda alınan kararlarda bisde söz sahibi olalım.

Tutuklanan ve işkence gören, memur ve öğretmen arkadaşlarla dayanışmaya girelim. Bilelim ki onlar hepimiz için mücadele ettiler. İşkence gördüler. İşkencelere, idamlara karşı sesimizi yükseltelim. Tüm emekçilerle dayanışmaya girelim.

Gücümüz örgütümüzdür, Birliğimizdir, Kurtuluşumuz ancak ve ancak işçi sınıfı önderliğinde gerçekleşecek, Demokratik Halk Devrimiyle mümkündür.

-----0-----

FAŞİST CUNTA İNSANLIK DIŞI İŞKENCELERİNE DEVAM EDİYOR.

Tekmelenen kapı gürültüsüyle uyandım, gecenin 12'sinde .

Sanki terk edilmiş bir hana giriyordu soyguncular.

Geldiler kanlı silahlarıyla, yatağımda "esir" aldılar beni.

Şaşırmadım, bir gün geleceklerini biliyordum.

Türkiye Cumhuriyeti kurulalı, alıştıktır halkımız sapağına dipçisine, ev baskınlarına, Ahırdan ineklerinin, evde işe yarar ne varsa danda kiremitine dek götürülüşüne, alıştıktır halkımız.

Anlatılır bizlerde, bilinir. Onun için şaşırmadım hiç. İçinden olur böyle seyler dedim. Olan oldu, yediğim dipçik ve coplarada eyvallah dedim. Çıkartıldım evin dışına. Evi saran jandarmalar duvara dayadılar beni, Bekledim iki saat. Dolmuşlardı her odaya ayrı ayrı, tam altı araba asker, polis.

Didik didik ettiler, ananın çeyizine , işlediği yasanın içine bakınca-ya dek velhasıl aramadık şey komadılar ve buldular bir kaç kadıt, bir kaç makrup, Zabıt tutucular, Ardından yola koyuldu askeri konvoy tepelere doğru.

Yolda "şüpheli" komşularımız da arama bahanesiyle dipçiklenerek dövüldüler. Bu şekilde vardık yolun sonuna. Birkaç nöbetçiyle bıraktılar beni arabada. Postallılar yumuşak toprağı ezerek vardılar istedikleri yere. Yine feryatlar geliyordu karanlıktan. Arkasından geceyi yırtan makineli tüfek sesleri. Neydi, nereye yöneltmişti namlular? Boşa mı harcanıyordu mermiler? Yoksa çalı dipçiklerimi taranıyordu? Olur ya bir "komünis" bulunabilirdi. Yoksa, yoksa aradıklarını bulmuşlardı mıydı? Sonunda gerisin geriye döndüler. Dizildi renolar şehre doğru. Vardık.

Aldılar beni işkence odasına. Önce yorgunluklarını giderdiler, soru yok, sadece çopladılar. Doymamış olacaktı ki tekme tokat girdiler. Bayıldım. Ayıldığımda yerdeydim. Sorular sorulmaya başlandı. Pek anlıyamıyordum zaten sorduklarını. Kafam evdeydi, evdekilere ne yapmışlardı? Ağlıyorlardı ben dışarıda bekletilirken. Sonra dağda kimlere kurşun sıkılmıştı, öldürülmüş müydü arkadaşlar, ne yapmışlardı onları? Ama yinede "Arkadaşların nerede?" dediklerini duydum. Sevindim. Demekki yaşıyordu arkadaşlar, yakalanmamışlardı. Yine de emin değilim. Olur ya belli olmaz. Yine vurmaya başladılar ve soruyorlar, "Arkadaşların kimler, neredeler, söylersen kurtulursun yoksa öldüreceğiz seni. Kaçarken vurduk demek zor değil." gibi palavralar. Yinede böyle bir kallesliği yapabileceklerini aklımdan geçirmiyorum değil. Ama hayır, öldüreceklerse zaten öldürecekler. Ölürsem davam için şerefimle, yiğitçe ölürüm. Konuşmak yok. Sır vermek ihanettir. Bizde yok o anlayış. Arkadaşları ele vermek yok, ölüme olsa başucunda. Bu inançla sapsağlamdım. Ayakta duramamakla beraber yenilmedim. Üç veya dört kez bayılıp ayıldılar. En sonunda ara verildi. Ruhü dengem bozulmuştu. Bıraktılar. Sonra attılar beni bir çöplüğe. Yalnız değildim. Genç ve yaşlı kişiler vardı, küçük çöp deposunda sıkışık. Sardılar beni, tedavi ettiler. 4-5 günde azıcık topladım kendimi. Daha sonra ilçeden ile naklettiler. Bir ay kadar bekledik. Darbenin etkisi hala vardı içimde. Rahatça oturup kalkamıyordum. İç organlarımı tahrip etmişlerdi iyice. Bu süre zarfında elendi bir çoğumuz. Çıkanlar çıktı. Kalkanları yeni sürprizler bekliyordu. Evet bir akşam etraftaki ışıklar söndürüldü. Çıt yok. Dışarıda bir araba sesi ve maskeliler. Her akşam beşer-onar kişimizi alıp götürdüler. Nereye götürdükleri, ne oldukları belli değil. Gidenler geri dönmüyor, geri getirilmiyordu. Sadece yorumlar vardı, değişik değişik. Artık pek kimse kalmamıştı bulunduğumuz yerde. Sıra bize geldi. Okundu künyemiz. Dizildik karanlığa açılan kapının önünde beş kişi. En önde çağrıldım. Karanlığa çıktığımda iki el aniden kaptı, duvara yapıştırdılar beni. Önce gözlerim sonra ellerim bağlandı iyice. Attılar beni bir arabaya. Sonra arkadaşlarda getirildi. Yola koyulduk, yolda, yol boyunca dayak yiyerek ısındık. Ne tarafa gittiğimizi anlayamadık bile. Engelli arazilerden bazen yavaş bazen hızlıca geçtik. Bir saatlik bir süreden sonra araba durdu, bir yapıya girdik. Soğuk ve pis kokan bir yerd. Az sonra çığlıkları, bağırtıları duymaya başladık. İşkence odalarına götürülüyor olacaktık. Bizden önce getirilenler hala bağırtılıyorlardı. Demek ki bir günde bitmiyordu işleri. DİRENİLİYORDU. Zalimlerin canice çabaları boşa çıkartılacaktı elbet. Yılmayacaktı halkımız. Yılmaz da. Çünkü:

Emekçi halklardır en zor şartlarda direnmesini bilen.

Halklardır yoksulluğa itilip çilekeş yaşayan.

Halklardır karanlıklara itilen ama avuçlarında güneşi tutan.

Halklardır ellerini toprağa dayayıp yemin edenler toprak üstüne.

Halklardır toprağı avuçlayıp ekmeğe yoğuran.

Doğaya renk veren, tarihler yaratan, çağları değiştiren onlardır.

Onlardır toprak ve güneş kadar değerli.

Toprağın sahibi, güneşi zaptedecekse onlar, emekçi halklardır.

Onlar bizi ele vermez, biz onlara ele veremeyiz. Bizi ihanet edemeyiz halkımıza. Sır vermeyiz. Ya şerefimizle ölür ya da şerefle yaşarız. Evet feryatları duyunca bunlar aklımdan hiçbir geçiyordu. Tek düşüncem direnmektir. Aldılar işkence odasına. Ölüm tehditler ve sorular ve ellerim arkadan bağlı. Belimizde araba tekerliği geçirilmiş olduğu halde ayaklarımızdan yukarı asıldık. Kalın sopayla saldırdılar. Dayanılacak gibi değil zannediliyor. Bağırabildiğimiz kadar bağıryoruz. Saatlerce devam etti bu pidiş ve yine soruluyor "Fraksiyonun ne, hangi örgüttesin", "Örgütüm yok, siyaset seçmem" olmuyor. Aynı dayanılmaz gibi görünen acılara devam. İlk işkencede üç-dört kez bayılmıştım. Bu defada bayılışım gelmiyor bir türlü. Bayılmıyorlar galiba, ustalaşmışlar işkencede, dayanılacak gibi değil, sesim boğuklaşıyor, daha beter geriliyor ve gevşiyor vücut. Ses yok artık. Vuruyorlar, su döküyorlar ayılmış oluyorum yavaş yavaş. Bir süre sonra tekrar. Ve en son isyan ettim artık "Tüm devrim güçlerine sempati duyuyorum, tüm siyasetlere karşı sempatiyim var. Ben devrimciyim." diyorum ara veriyorlar.

Soğuk bir odaya getiriliyoruz. Arkadaşlarda olacak. Elimi sandalye aralığından geçirerek birinin eline kelepçeliyorlar. Zaman zorda olsa geçiyor.

Uyumak yasak, sandalyede kıpırdamak yasak. Her şekilde dayak. Alistik coplanmaya pek tesir etmiyor. Şikâyetimiz kelepçe ile şişen bileğimiz, gözümüzü bağlayan peçenin verdiği şiddetli baş ağrısı ve sandalyede kıpırdamadan dört gün dört gece sürekli okurma azabı. Bunun dışında bu dört günde tek lokma ekme, bir yudum su yok. Sadece özlenen, istenilen şeylerin düşü var. Su diye sandalyesini ve kendine bağlı arkadaşını peşinden sürükleyerek beton zemine atlayan arkadaşların hayali suyu var. Ve devamlı coplanmalar tekmedenmeler var. Geçti böylece dört gün dört gece. Bir ara beni yine aldılar, küçük bir odada gözlerimi açtılar karanlıktı. Önümde güçlü bir ışıkla resimler yansıtılıyordu. Bir süre güzel yaşamı canlandıran, aşkı anlatan, mutluluğu simgeleyen resimler, arkasından korkunç katliamlar, savaşmanzaraları, cesetler şu-bu tekrar tekrar gösterildi. Anladığımda bakmamaya çalıştım. Gözlerim bağlandı. Tekrar sorular, cevap aynı. Sonra aldılar bazı arkadaşlarla beraber oradan beni. Koşturmaya çalıştılar, yürüttüler zor ile başka bir yere götürdüler. Koşturdular gözler bağlı yokuş aşağı, arkamızdan ateş ettiler, ateşle birlikte çığlıklar, yere kapandım, dipçiklediler. Bu böyle bir kaç kez tekrar etti. Vurulmadım. Dizdiler bizi bu sefer duvar dibine "İnfaz mangası doldur, nişan al, hedef şu komünist, ateş!" Yine çığlık, yine doldur boşalt. Bir diğer komünist. Bir kaç tekrar yine kurşun değmedi bana ayaktayım, yaşıyorum. Aldılar bizi oradan başka bir yere götürdüler, tekrar dışıldık ama bu sefer gözlerimiz açıldı ve kapıdan içeri itildik. Baktım ki kalabalık. Duvara yeniden gelmiş gibi sevindim. Sanki perçek özgürlüğe kavuşmuş gibi sevinçli. Vücudumdaki ağrılardan bir anlık kurtulmuş, kuş gibiydim. Neyse, arkadaşlar kaptılar, yatırdılar beni bir yatağa. Bir haftaya ayağa kalktım. Bir ayda darbeden tamamen silahlanmış kalçam ve bacaklarım kabuk attı. Seyuldu yine eski rengini aldı. Tedavi olmuştum. Ama hala yataktan kalkamayan arkadaşlar vardı. Her gün yeni yeni bayılanlarla uğraşıyorduk. Tuvalete gidemeyen arkadaşları götürüyorduk. Diğer yanda işkence ruhi dengesini tamamen kaybeden, bu sebeple devamlı çocuklar gibi bir köşede ağlayan bakıma, korunmaya muhtaç arka aşlar vardı. Yine aynı şekilde tamamen çıldırın, saldırgan bir tutuma giren arkadaşlar vardı. Onları yeniden işkencecilerin eline vermek istemiyorduk. Bizler idare ediyorduk aramızda. Ayrıca işkencede öldürülen A. U. 'ya intihar süsünü vermek istemişlerdi. Yine işkencede komaya giren hala aylamayip bitkisel yaşayan arkadaş var. Ama SINIF MÜCADELESİ tüm şiddetiyle sürüp gidiyor, işkenceciler burada da yenilmiyorlar.

İşte bunun için gözlerimiz bağlı ateş etmişler.

Onun için ağza alınmayacak küfürler etmişler, onun için ipele penisten bağlayarak, omuzca asker koşturmuşlar, onun için soğuk su kuyularına indirip çikarmışlar. Ama geçti. Tabiki zayıyat verecek. Ama sağ çıkanlar daha öfkeli, daha bilinçli çıktı. Onlar kaybedecekler er-geç.

Neyse bir süre sonra tutuklanarak çeşitli illerden gelen "özgürlük mahkûmları"nın toplandığı askeri cezaevine getirildik. Bir aylık bir süreden sonra daha uzak ve daha çok illerden gelenlerin toplandığı başka bir ceza evine getirildik. Burası cezaevi falan değildi. Yine değişik bir işkencehaneydi. Tuvaletimizi koğuş denilen yerde kağıt üstüne yaptığımız, yine suyun ve ekmeğin özlemine çektiğimiz, gökyüzünü hiç bir delikten göremediğimiz bir bodruma tıkanmıştık. Yine dayandık. Yılmadık. Bu dört ay zarfında yıldırım için yaptıkları zorbalıklar onlarda kaldı. Bizim kinimiz, bizim tecrübelerimiz, dayanma gücümüz arttı. Şimdi daha bilinçli daha güçlüyüz ve inancımız tam.

Zafer er-geç emekçi halkın olacaktır!

Çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı yapılan işkencelerin ve dökülen kanların hesabını PATRON-AĞA DEVLETİNİ yerle bir ederek soracaktır.

YAŞASIN HALK SAVAŞI

YAŞASIN PARTİMİZ TKP/ML VE ÖNDERLİĞİNDEKİ TIKKO-TMLGB-TMLKB

----- 0 -----

PARTİ VE DEVRİM ŞEHİTLERİNİ ANIYORUZ

Zeki Şerit yoldaşı 81.Ünün 5. yıldönümünde coşkuyla anıyoruz.

Bundan 5 yıl önce İstanbul-Altiyol'da faşist devletin vurucu timleri tarafından alaca karanlıkta kaldığı yerde kuşatılan M. Zeki Şerit yoldaş teslim olmadı. O, halka ve devrime bağlılığın verdiği inançla son kurşununa kadar direndi. Yaralı olarak ele geçirilen M. Zeki Şerit yoldaş yaralı halde günlerce süren işkencelerde 81.Ünüzleştii. O ser verdi sır vermedi. O, "yaşamın devrim"

"gerillalar ölümsüzdür" şiarlarını atarken, yoldaşlarına ve gözbebeği partisine zarar verecek tek kelime söylemedi. Onu katlettiler, ama yenemediler. Zeki yoldaş halkımızın gönlünde ve Partimizin mücadelesinde yaşıyor, yaşayacaktır.

Kimdir M. Zeki Şerit Yoldaş !

O, yoksulluğun, ezilmeğin kınıyla 1969-1970 yıllarında gençlik içerisine devrim kavgasına katıldı. Daha sonra TİİKP saflarında yer aldı. TİİKP içinde İbrahim Kaypakkaya yoldaş önderliğinde dalgalandırılan M-L'nin bayrağı altında mücadele ederek daha sonra TKP/ML saflarında yer aldı. O, döneminin, hainliğinin, kavga kaçkınlığının kol gezdiği 12 Mart şartlarında mücadelenin, onurun ve halka bağlılığın bayrağına sarıldı. Onu yüceltti. O, en zor şartlar altında da M-L'ne devrim davasına inancından bir şey kaybetmedi. 1973 yılında kaldığı evin sarılması üzerine 5,5 saat çatışarak direnen M. Zeki yoldaş yaralı olarak ele geçti. O, faşist mahkemede halkımız üzerindeki sömürü ve baskıyı teşhir etti.

M. Zeki yoldaş cezaevinde kaldığı sürece sınıf mücadelesini takip etti. Devrim mücadelesine daha yararlı olmak için dışarıya çıkmanın yollarını aradı. O, kalmakta olduğu Ankara Merkez Cezaevinin duvarlarına "Bu duvar bu duvarlarınız viz gelir bize" diye yazarak cezaevinden kaçtı. O, dönemde P.miz yönetici kademesini, P.mizi yıkmanın bir aracı olarak kullanan KK hizibine karşı mücadelede en ön saflarda yer alan M. Zeki yoldaş; yakalandığı 1977 sonuna kadar P.mizin asgari ve azami görüşleri temelinde can bedeli, onurlu bir mücadele yürüttü. O, bu mücadelede ölümsüzleşti. Onu kalbimize, bilincimize özdük.

M. ZEKİ ŞERİT YOLDAŞ ÖLÜMSÜZDÜR.

İşçi sınıfı ve emekçi halkımızın kurtuluşu uğruna, Demokratik Halk Devrim mücadelesinde partimiz TKP/ML'nin şerefli üyesi yiğit halk savaşçıları **ALİ YILMAZ ve RACİ YILMAZ Yoldaşları** ARALIK ayı içinde devrimin kızıl bayrağına sardık.

İŞÇİLER ÇEŞİTLİ MİLLİYETLERDEN ÇİLEKEŞ HALKIMIZ!

ALİ YILMAZ ve RACİ YILMAZ Yoldaşlar kimlerdir, patron ağa devletinin resmi güçleri bu ağır halk evlatlarını neden katletti?

ALİ YILMAZ Yoldaş, yoksul köylü kökenli olup Kürt ulusuna mensup bir işçi ailesinin çocuğudur. Yoldaş yaşamı boyunca Türk hakim sınıflarının milli zulmünü omuzlarında hissetmiş, yoksul Kürt köylülerine yapılan baskı, zulüm ve işkenceyi görerek büyümüştür.

O bu baskı, zulüm ve işkenceden kurtulmanın tek kurtuluş yolunun (DHD) Demokratik Halk Devrimi ile olacağını, devrimin olabilmesi için çeşitli milliyetlerden emekçi halkımızın TKP/ML'nin saflarında birleşerek olabileceğine inanarak Partimiz TKP/ML'nin saflarına katılmış, kısa sürede alışkanlığı, fedakarlığı ile cesur ve kararlılıkla kendisini kabul ettirmiş, komünist bir mücadelenin başarıya ulaşabilmesi için, komünist partisine üye olmak, onun siyasi görüşlerini, program ve hedeflerini hayata uygulamakla olacağı inancıyla daha genç yaşta Partimiz TKP/ML'ye üye olmuştur. O poleter yaşantısıyla, alçak gönüllülüğü ile kısa sürede halkla kaynaşmış halkın sevgisini ve sempatisini kazanmıştır. O bu mücadelesini askeri alandada başarıyla sürdürmüş partimizin askeri kolu olan TİİKO'nun içinde örnek bir gerilla komutanıydı.

O, bu görevlerini layıkıyla yerine getirirken, mücadelesi boyunca yılmıyışa, korkaklığa, pasifizme karşı amansızca mücadele ediyordu. O, bu mücadelesi boyunca Parti içinde, Parti düşmanı oportünist, revizyonist, anti-M-L görüşlere karşı Partimizin komünist çizgisini savunmuştur. O, Partimizin komprador patron-ağa devletinin resmi, sivil mevzilerine karşı kazandığı zaferde büyük fedakarlıklar göstermiştir.

O, işçi sınıfı ve emekçi halkımızın göz nuru ve alın teri üzerinde salıncaklarını sürdürüp aynı zamanda azgın halk düşmanlığını elden bırakmayanların korkulu rüyasıydı. O devrime, halka, yüce komünizme olan inancıyla proletaryanın kızıl bayrağına hiç bir leke sürmeden daima yükseklerde tuttu. Yoldaşımız kötü bir kaza sonucu yaralanmış düşman yoldaşımızın bu yaralı halinden istifade ederek, yoldaşımızı 30 Kasım 1978'de ele geçirmişlerdir. Yoldaşımız bu yaralı halinden kısa sürede sıyrılmış düzelmeye başlamıştı, ancak patron-ağa devletinin resmi faşist güçleri yoldaşımızı en aşağılık işkencelere tabi tutarak, günlerce süren işkencelerden sonra, yoldaşımız işkencede ölümlü kucaklıyarak proletaryanın kızıl bayrağına leke sürmedi. SER VERİP SİR VERMEDİ. Düşmanın hevesleri kursaklarında kaldı.

Yoldaş sen rahat uyu halkın ve yoldaşların birektığın o zengin mücadele ruhunu yaşatacaktır.

RACİ YILMAZ Yoldaş Orta Karadeniz yöresinden olup mücadelesinin ilk yıllarında Partimizin gençlik teşkilatında çalışmış, gençliğin akademik, demokratik

RACİ YILMAZ Yoldaş Orta Karadeniz yöresinden olup mücadelesinin ilk yıllarında partimizin gençlik teşkilatı içinde çalışmış, gençliğin akademik, demokratik mücadelesinde en ön saflarda yer almıştır. Yoldaş çalışkanlığı, fedakarlığı ile engin sorumluluk anlayışı ile, işçi sınıfı ve emekçi halkımıza karşı daha büyük fedakarlıkların bilincine varmış ve giderek bütün zamanını devrimci mücadeleye adanmıştır.

1. P. Konferansından sonra TKP/ML'ye üye olan RACİ YOLDAŞ, komprador patron-ağa devletinin sivil ve resmi güçlerinin korkulu bur rüyası haline gelmiş ve ondan öcü gibi korktuklarından onu "ikinci İbrahim" olarak adlandırmışlardır. RACİ YOLDAŞ Parti içinde tüm Parti yıkıcı hiziplere karşı tutarlı ve ilkel mücadele yürütmüştür. O, keskin halk savaşı çıkartkanlığıyla Partiyi yıkmaya çalışan "kir kaçkınları hizibine" karşı olduğu gibi 2. Parti Konferansında görüşleri mahkûm edilen YD hizibine karşıda Partimizin M-L görüşlerini inatla savunmuştur. 2. Parti Konferansından sonra ML'i öğrenme maskesiyle halkımızı faşist cuntanın amansız saldırılarına karşı baş başa bırakarak sıcak köşelerine çekilen bu kavga kaçkınlarına karşı yürüttüğü siyasi ve ideolojik mücadeleden dolayı bölge konferansında; 2. Konferansa delegeler olarak seçilmiştir.

2. Konferans öncesi resmi faşistler tarafından pusuya düşürülen RACİ YOLDAŞ, savunmasız olmasına rağmen, ondan öcü gibi korktuklarından, onu kurşun yağmuruna tuttular. Komprador patron-ağa devleti, Demokratik Halk Devrimi mücadelemizde onlarca yiğit halk savaşçısını, komünisti katletti. Bu onların korkularının bir sonucudur. Onlar sanmasınlar ki bu mücadele duracak. Bu mücadele tüm engelleri aşarak; devrimle taçlanacaktır. Bu kan denizinin ufkunda kızıl bir güneş doğacaktır.

ALİ YILMAZ VE RACİ YILMAZ YOLDAŞLAR ÖLÜMSÜZDÜR.
KAHROLSUN FAŞİST CUNTA.

Aralık ayı başında VEYSEL UYAR ve ERDOĞAN TEKİN yoldaşları proleteryanın kızıl bayrağına sardık. Bu iki ölümsüz devrim neferini, yiğit halk savaşçısını yüzlerce devrimcinin kanıyla sulanmış, üzerinde nice yiğitlik destanları yaratılmış, onurun zedelenmediği, mücadele ateşinin sönmeyeceği Dersim topraklarına gömdük. Bu topraklar ki daha şimdiden SÜLEYMAN'lara, VEYSEL'lere, ERDOĞAN'lara gebe filizlerle donanmış, süslenmiş. Zalim kopardıkça filizleniyor, zalim kıldıkça büyüyor.

Dersimin bu iki yiğit evladı elde silah gece gündüz, karakış, soğuk demeden devrim için, halk için, partileri için can bedeli bir uğraş harcıyarak Türkiye devrimine hizmet ettiler. Fedakarlığıyla, çalışkanlığıyla halkın konsuz güvenini almış olan bu iki halk savaşçısını, Dersimli emekçiler savaşmaları için devrim kervanına katmışlardır.

İşte bu yiğit halk savaşçıları, Aralık ayı başında Ovacık'ın Küllükuşak köyünde faşist askeri güçlerce sarıldılar. Elde silah yiğitçe direnen yoldaşlarımız kendilerinden çok çok üstün silah ve güçlerle gelen faşist güçlere ağır kayıplar verdiler. Bir assubay ve bir askerinin öldüğü çatışmada, birçoğuda yaralandı.

VEYSEL UYAR ve ERDOĞAN TEKİN yoldaşlar; kurtuluşun yolunu kanlarıyla suladılar. Bu kan denizinin ufkunda kızıl bir güneş doğacak, komprador patron-ağaların saltanatları yıkılacak, işçi sınıfı önderliğinde halk iktidarı kurulacaktır. Bu mücadeleyi ne emperyalistler ne de onların çeşitli kılıklerdeki uşakları engelliyemeyecektir.

VEYSEL UYAR ve ERDOĞAN TEKİN YOLDAŞLAR
ÖLÜMSÜZDÜR.

3. YILDÖNÜMÜNDE K.MARAŞ KATLIAMINI LANETLİYORUZ.

21 Aralık 1978'de başlayarak bir hafta süren K.Maraş katliamında MİT, Kontr-Gerilla gibi resmi faşist cinayet örgütleri MHP ve yan kuruluşları gibi sivil faşist cinayet şebekeleri ile el ele 21 Aralık 1978'den başlayarak bir hafta boyunca sürdürdükleri katliamında yüzlerce kişi öldürüldü. Katledilenler arasında, kundaktaki bebeler, hamile kadınlar, 60'lık nineler, dedelerde vardı. Bu katliam emekçi halkımıza karşı tertiplenmiş katliamların en iğrençlerinden bir tanesidir.

Türk Hakim sınıfları yıllardır halkımızı dinlerine, mezheplerine, milliyetlerine göre bölerək, halkımızı birbirine düşürmüştür. Bu politika emperyalizmin böl-yönet politikasının ülkemizdeki uygulamasıdır. Yakın geçmişimizde

bu katliamlar K.Maraş katliamı ile kalmamış, benzerleri Elazığ, Sivas, Malatya ve Çorum'da da tezgahtarlanmıştır. Bu katliamlarda resmi faşist cinayet sebepleri yanında bugün göstermelik olarak yargılanan sivil cinayet örgütleri olan MHP, Ülkücü örgütlerde aktif olarak yer almışlardır. Bu katliamların eli kanlı sorumlularından bir çoğu bu duruşmalarda tahliye edilmiş peyder pey tahliye edilmektedir. Zaten faşist cuntanın bu canileri yargılamaya diye bir meselesi yoktur. Yapılmak istenen halkımızın nezdinde kanlı elleriyle teshir olan bu canilere karşı çıkıldığı imajı yaratılarak, halkımızın tepkisini törpülemektir. Bugün faşist cunta da halkımız üzerindeki baskılarını, katliamlarını sürdürmektedir. Faşist cunta; eski tür katliam metodları açığa çıktığından, halkımızın en geniş tepkisini kazanacağını bildiğinden, yeni yeni metodlar uygulamaktadır. Mesela Eylül ayı başından itibaren Derdim ve yeresinde binlerce asker ve vurucu tamlar ile sürdürülen operasyon, yapılan baskılar, işkenceler hiç de K.Maraş katliamını aratmıyordu. Bugün zindanlara doldurulan onbinlerce komünist, devrimci ve demokrate uygulanan baskılar hiçte 12 Eylül öncesini aratmamaktadır.

Eli kanlı faşist it sürüleri, omuzu kalabalık pašalar, işkenceciler şunu iyi bilinizki emekçi halkımızın iki eli, er veya geç yakınıza yapışacaktır. Hiç bir faşist cinayet, katliam cezasız kalmayacaktır.

Hakim sınıfların birbirlerini göstermelik olarak yargılamaları bir sahtekarlıktır. Esas suçluları halkımız yargılayacaktır.

- YAŞANIN ÇEŞİTLİ MİLLİYETLERDEN HAKKIMIZIN HALK DEMOKRASİSİ VE BAĞIMSIZLIK MÜCADELESİ.

KAHROLSUN KOMPRADOR PATRON-AĞA DEVLETİ.

-----0-----

ELEŞTİRİ-ÖNERİ VE ÖZELEŞTİRİ KÖŞESİ

Değerli Yoldaşlar;

Genel olarak devrimci hareketin özel olarak partimizin yediği darbeler küçümsenemez. Partimiz sınıf mücadelesinin bu zor ve çetir koşullarında yenilen bu darbelerin açtığı yaraları sarmak, hatalarını ideolojik zaafalarını tespit etmek, gelinen aşamada ortaya çıkan clumsuzlukların dayandığı kaynakları ve gelişimi tahlil edip, daha temkinli, daha emin ve daha da ayakları sağlam yere basacak biçimde hareket etmek zorundadır. Elbette bunun kısa süresi değil, uzun süreli bir iş olduğunu belirtmeliyiz. Aynı zamanda da gücü oranında dışa karşı mücadeledeki görevleri yerine getirmeye çalışacaktır. Bu görevlerin en önemlilerin en biri, kitlelere ideolojik ve siyasi önderlik yapmak, faşist cuntanın başta işçi sınıfı ve yoksul köylüler olmak üzere toplumun diğer ezilen sınıf ve tabakalarına karşı yönelttiği barbarca saldırı, zulüm açığa, sefalete sürüklenme, zindanlara doldurmaya karşı sessiz kalmamak, teride doğlasi kaçınılmaz kitle mücadelelerine hazırlanmaktır. Elbette mevcut gücümüz bütün bu görevleri layıkıyla yerine getirmeye yetmez. Ancak M-L ilkelerin günün somut koşullarına uygulanmış taktiklerini iyi kavrayıp enerjimizi daha fazla yükseltirsek üstesinden gelmemiz için bir neden yoktur. Buda yine önemli ölçüde, partimiz önderliğinin yürütülmesini zorunlu kıldığı "ideolojik kampanya" ile ilgili kararını ve kampanyanın esas olarak hedeflediği yanlış çalışma tarzı ile doğru çalışma tarzının ayırılmalı hayata mutlaka uygulanmasının başarılmasına bağlıdır. Bu genel perspektif içinde düğünlmesi gereken bir kitle yayınının çıkarılması, dağıtılması ve ideolojik siyasi görevlerini yerine getirmesi oldukça önemlidir. Bugüne kadar çıkan bu yayının, siyasi seviyesinin ne kadar geri olduğunu hepimizce bilinmektedir. Demek ki hitap ettiği kitleleri ideolojik ve siyasi olarak canlı tutması, onlara yol göstermesini istiyorsak sırf "çıkışında nasıl olursa olsun" anlayışında değilsek İKK'ya haber, yazı, makale, ideolojik ve siyasi olarak kitlelere yol gösterici yazılar yazmalıyız. Bu konuda daha önce yazı kurulu adına yayınlanan "gazetenin önemi" üzerine yazıyı okumalıyız. Gazeteye sadece yazı yazmakta yetmiyor. Gazetede çıkan yazıları eleştiren veya önerilerde bulunan yazılarda yazılmalıdır. Gazeteye okuyucular arasında canlı bir dialog kurulmalıdır. Bu köşede yazı kurulu hatalı şeylerin, özeleştirisininide yayınlacaktır. Biz Yazı Kurulu olarak Pir konuyla ilgili gelen yazıları, ana hatlarıyla olumlu gördüğümüzde yayınlayabiliriz. O yazıyı, düzeltmek yerine o yazıdaki hatalı veya eleştirilecek noktaları Yazı Kurulu adına eleştirerek yayınlamayınca daha doğru görmekteyiz. Hatta zaman zaman esas olarak clumsy gördüğümüz yazılarda imkanlar ölçüsünde eleştirerek yayınlamayı anlayış olarak doğru bulmaktayız.

İKK'da daha faal yazı yazacak ve özel olarak görev alabilecek yetenekli yoldaşlarada oldukça ihtiyaç vardır. Bu konuda öneri getirip kısa zamanda ilişki kurulmalıdır. Ayrıca resim, karikatür ve genel teknik bilgisi olan arkadaşlarada aynı şekilde acilen ihtiyaç vardır.

İKK'ya haber yazarken yolisin okuyucularımız ve devrimciler üzerindeki azgınca baskı ve takibatı göz önünde bulundurarak, haberle ilişkin yer ve kişileri uygun bir biçimde kamufle etmeyi düşünmeyi de ihmal etmeyiniz.

YAZI KURULU

SANAT VE SİİR KÖŞESİ

PUNTA İSTASYONUNDA

Yıl 1908
Anadolu'ya fokur fokur kaynıyor
Amele ayağa kalkmış
Hallar yamandır.
Fabrikalar madenler
Limanlar demir yolları
Adeleli kollarin
Güvençesi altında
Grev kazanındadır.
Yıl 1908
Anadolu'm uyanıyor
Bilinci uç vermiş
Sancıya zehirden katı
Köylerinde gürültü var
Yer yer konuşuyor pusatı
Huzursuzdur, hiç küpüdür
Şahbazları, gelinleri, kızları
Dağlarında kartalları, tazıları
Seher seher çığırışan horozları
Huzursuzdur.
Yataktan kalkan aslanın
Yer yer horlamasından
Memleketi soyanlar
İngilizler, Almanlar
Çar Rusya'sa, Fransızlar
Bankerler ile hırsızlar
Huzursuzdur.
Mermer saraylarında
Emperyalist masaları
Göğsü nişan dolu
Çember sakal
Tüm rantıye paşaları
Huzursuzdur.
Dansöz ciğaresini banknotla yakanlar
Oynayan göbeklere binlikleri çakanlar
Ağası, tefecisi
Gerlan-göbek
Ense-kulak çetesi.
Yıl 1908
Memleketin sızıldayan bahrında
Fitne-fesat akrep yuvalarında
Ameleye, halka karşı
Kan kusturma planları çizildi
Harekete geçirildi kışlalar
Zaptıye merkezleri
Cellat kavasları
Grev kırıcıları.
Havada kan
Havada barut kokusu
Ölüm sessizliği var
Yıl 1908
Aydın hattında grev
Demir disiplin içinde sessizdir.
Zorbalık kınında yağlı bıçak
Ne varki çaresizdir
Grev kırıcısı

Çıldırılmış bir lokomotif
Develide durduruldu
Raydan çıkarılıp
Kenarda susturuldu
Punta istasyonunda
Geyrinlik had safhadadır.
Mermiyer namlularda
Pusuya yatmış
Şikârinı gözetir
Farmaklar tetiklerde...
Punta istasyonunda
Makasçılar, ateşçiler
Geçit ve hat bekçileri
Gardöfrenler, tamirciler
Hat ameleleri
Grevci kardeşlerini
Hapisten kurtarmak için
Harekete geçtiler.
Punta istasyonunda
Çatışma var
Şakırdıyor silahlar.
Tekerlik altında kalan canların
Hatlarla donanların
Hasta iken işten kovulanların
Ağların, çıplakların
Grevci evlamları
Kavradadır.
Bağrı açık
Alafigök mermilerin önünde...
Punta istasyonunda
Dev bir amele yatıyor
Başı kan göleğinde
Yaralıların yanında
Upuzun.
Depolar alev alev
Asker teknil mevzidedir
Çevre luman altında.
Yıl 1908
Karaya asker köküllü
Mecidiye zirhlisından.
Ege dağlarında ince bir duman
Havada silah sesleri
Yerde sıcak kan.
Karadeniz dalgalıdır
Zonguldak kıyısında.
Koca Nevşehir Gambetu
Cellat gölgesi
Keyin dallarında kuşların sesi
Amandır ha amandır
Amele ayağa kalkmış
Hallar yamandır.

-Muzaffer Oruçoğlu-

D Ü N Y A D A D U R U M

Emperyalist ve Sosyal Emperyalist blokların 3. Dünya Savaşı için giriştikleri kışkırtmalar, darbe teşahhaları, kundaklama hareketleri Dünya halklarının önünde gün geçtikçe teşhir olmaktadır. Bu blokların başını çeken Rus Sosyal Emperyalizmi ve ABD emperyalizmi yerel savaşları kışkırtmak, açıktan veya gizlice müdahalelerde bulunmak, dünyaya hakim olmak için her türlü hile komplo ve entrikaları çevirmekten, şantajlarda bulunmaktan geri durmamaktadırlar.

Emperyalist ekonomik sistemin kendi içindeki bunalımı ve çıkmazı onları daha da güçünce saldır, ranlaştırmakta, doğal zenginlik kaynaklarına, ucuz işgücüne sahip olana hırslarını arttırmaktadır. Bu amaçlarını gerçekleştirebilecek hırsları, dünya pazarlarına hakim olan büyük emperyalist güçlerin kaçınılmaz olarak yoğun rekabet, çalaşma ve askeri çatışmalarını doğurmaktadır.

Bu gün Dünya halklarının ve tüm insanlığın kaderiyle oynayan özellikle en büyük iki emperyalist haydut kıyasıya silahlanmaktadır.

Emperyalist ülkelerin ucuz işgücü ve ucuz pazar alanları olan emperyalizme bağımlı, geri bıraktırmış ülkelerde yoksulluk, açlık ve sefalet boy gösterirken emperyalist haydutlar yılda 500 milyar dolar silahlanmaya harcıyorlar.

Yine geri bıraktırmış ülke halklarından 15 milyonu çocuk olmak üzere 50 milyon insan açlıktan ölüyor, ABD ve Rus Sosyal Emperyalistleri sahtekarca "yoksul ülkelere yardım" edebiyatı yapmaktadır.

Yaşamını sürdürme savaşını veren 800 milyon insan salgın hastalıklarla yoksulluk içinde kırılmakta sakat kalmaktadır. Ama öte yandan 22-23 Ekim günlerinde Meksika'da bir araya gelip özde geri bıraktırmış ülkeleri kalkanırma, yoksulluğa, açlığa, sefalete çare için yardıma bulunma yüssüzlüğünde göstermekten geri kalmamışlardır.

Sosyal Emperyalistlerinde çağrıldığı, ama katılmadığı toplantının amacı dünya halklarının gözüne sis perdesi çekmek, ama öte yandan emperyalistlere bağımlı ve geri bıraktırmış ülkelerin pazarlarını daha fazla sömürüye açmak içinai.

Dunun için uzman göndermek, özel sektörün yüksek faizli kredilerini vermek, dolayısıyla geri ülkelerin bağımlılığını ve küçüleşmeyi mümkün oldukça istikrarlı devam ettirme çöretkarlığını gösteren Reagan'ın konuşmaları açıktır.

Emperyalist ve Sosyal Emperyalist sistemin kendi içindeki ekonomik bunalımının derinleşmesiyle çeşitli sosyal çalkantılara ve üzene karşı kendiliğinden kitlesel hareketlere sahne olmaktadır.

İşte İngiltere'deki kitlesel direnişlerin yakın geçmişte nasıl patlak verdiği dünya kamuoyunda görüldü. İngiltere'deki azınlıklar üzerindeki milli baskı, işsizlik, proleteryanın en alt kesimlerinin iş güvencesinin olmaması, ücretlerin düşüklüğü, hayat pahalılığına karşı genel olarak yoksul emekçi halkın katıldığı hareketler, kitlesel bir militanlığa sahipti. Pakistan'lı bir göçmen ailesinin, ırkçılar tarafından ateşe verilmesini protesto eden hareketin kapsamı yukarıda belirttiğimiz temelde genişledi. Dunun karşısında "nazik ve kibar olan" İngiliz polisinin nasıl baskı yaptığı ve Tçhtear hükümetinin nasıl faşist tedbir deşkurultusunda adımlar atıldığı görüldü. Bugün İngiliz emperyalizmini tehdit eden baş sorun işsizliktir. İngiltere'de 3 milyonu aşkın işsiz oldu. Dunu resmi istatistikler belirtmekte ve önümüzdeki yıl daha da artacağı söylenmektedir.

Yine Amerika'da, Almanya'da, Fransa'da işsizlik bunalımının önemli ölçüde derinleştiği rahatlıkla sözükmektedir. Almanya'da Türkiye'den aiden işçileri yurtdışı etme tedbirleri ve alman hükümetinin aldığı tedbirler çok kıstıtlı demokratik haklarla hala bir burjuva demokrasisinin hüküm sürdüğünü gösteriyor.

ABD'de Reagan'ın başa geçmesiyle uygulanan "sıkı para politikası" ve "ticaretin serbestleştirilmesi" ekonomik modeliyile, işsizlik, ABD emperyalizminin başına bela kesilmiştir. Zenciler üzerindeki milli baskıyla birleşen işsizliğin, ABD emperyalistlerini içten çökertebilecek önemli kitlesel hareketlere yol açması kaçınılmazdır.

Fransa'da sosyalizm adına geçen Mitterrand tekelci burjuvazinin temsilciliğinden başka bir şey deşiydir. Sosyalizm maskesini takarak, işçi sınıfı ve emekçilerin "düzen deşişikliği" isteklerine reformist biçimde yaklaşarak buhranın üstesinden gelmeye çaballıyor.

Amaçları, Fransa'daki emperyalist ekonomik sistemin doğurduğu bunalımdan, sosyalizmi sorumlu tutarak kitlelerin, emekçilerin kurtuluşunun sosyalizm olamayacağı düşüncesini yaygınlaştırmak, kurtuluşunun sosyalizmlamayacağı düşüncesini yaygınlaştırmak ve böylece uzun süre düzeni ayakta tutmaktır.

Sosyal Emperyalist cephe de artan ekonomik bunalımlar, Polonya'nın somunda patlak verdi. Ancak Romanya'da da bu bunalımların iraretleri belirmeye başladı. Gıda maddeleri karneye bağlandı. Polonya'daki hareketin Sosyal Emperyalist gedikte açtığı yaralar küçümsenemez.

Polonya olaylarından sonra, bu olayın etkisini gösterebileceği ülkelerden Doğu Almanya, Romanya, Çekoslovakya ve Macaristan'daki mahalle, fabrika ve işyerlerinde muhtemel Polonya olaylarına benzer gelişmelere karşılık KGD önderliğinde ajan ve muhbir ağı kuruldu. Sağlamaştırma çalışmaları yapılmaktadır.

Rus Sosyal Emperyalizmi Afganistan işgali ile teşhir olduğu için Polonya'ya açıktan müdahale yerine gizlice müdahalelerde bulundu.

Emperyalizmin kendi içindeki ekonomik bunalımı derinleştikçe, bundan kurtulmak için bunalımın yükünü emekçilere, özellikle ucuz işgücünün bulunduğu ülkelerin emekçilere yüklemeye yelunu seçiyorlar. Bunalımdan kurtulma çareleri işsizliği daha da arttırmakta, milli zulmü yoğunlaştırmakta, buda emperyalist ülkelerde özellikle işsizleri, göçmenleri, yarı-proleterleri ve yene işçileri harekete kelayca geçirmektedir.

Ekonomik bunalımın kaçınılmaz sonucu siyasi bunalımda derinleştiği ve zaman zaman siyasi çatışmaların üst biçimi olan silahlı çatışmalar önümüzde, dünya halkları açısından tehlikeli boyutlara varmıştır.

ABD Emperyalizminin ve Rus Sosyal Emperyalizminin rekabet, dalışma ve hegemonya mücadelesinin düğümlendiği üç stratejik nokta Orta Doğu, Avrupa, Uzak Asya'dır. Fugün çatışmaların, müdahalelerin, askeri manevra ve tehditlerin kol gezdiği Orta Doğu ve Avrupa'dır. Uzun zamandan beri çıbanbaşı olan Polonya olaylarını, kendi emperyalist rekabetleri için fırsat bilen ABD, Rus Sosyal Emperyalizmine SS.20 füzelerine karşılık Avrupa nükleer silahları yerleştirme gayreti içine girdi.

Avrupa'daki anti-nükleer hareketin karşısında telaşa kapılan ABD bu hareketin önüne set çekmek ve proçoganda yapmak amacıyla, Prejnev'e 18 Kasım günü silahların sınırlandırılması için çağrı yaptı.

Buna göre: 1- Batı Avrupa'daki orta menzilli nükleer silahlarla stratejik silahların azaltılması konusunda görüşmelerin başlatılması. 2- Avrupa'daki konvansiyonel kuvvetlerin azaltılması. 3- Ani ve tesadüfi hücum tehlikesinin küçültülmesini kapsıyordu. Nato'daki diğer ülkelerin bu konuda desteğini aldı.

Defalarca ABD Emperyalizmi ve Rus Sosyal Emperyalizmi barış görüşmeleri, silahsızlanma vs. üzerine görüştüler. Ancak bu görüşmelerin dünya halklarının gözünü boyamak, kendilerine karşı gelişen tepkileri yumuşatmak ve dolayısıyla her görüşme sonucunda ileriye doğru bir atılım daha yapmak şeklinde sonuçlanmıştır.

İki en büyük emperyalist devlet, dünya halklarının en azgın düşmanlarıdır. Onların Avrupa üzerindeki pazarlıkları ve Orta Doğunun zengin petrol yataklarına rına sahip olma emelleri uğruna yapamayacakları iş, döndüremeyecekleri dolap yoktur.

Sosyal Emperyalizminin Orta Doğu'ya sızma, yayılma faaliyetleri, ABD'nin Orta Doğu'daki hakimiyetine önemli ölçüde darbe vurmuştur. Carter Sovyetler karşısında pasif davrandığı ve yenilgi aldığı düşüncesinin Amerika kamuoyunda hakim olması, Reagan'ın başkanlığa geçmesine neden oldu. Reagan savaş kışkırtıcılığını daha da hızlandırdı. ABD'nin İran devriminden yediği darbeler karşısında daha da saldırganlaştı. Özellikle ABD'ye bağımlı ülkelerle Sovyetlerin istikrarsızlığı körükleyip mevcut ekonomik ve siyasi bunalımdan kendi hesabına pay alma matolu ABD'nin güç durumda kalmasına neden oluyordu.

ABD Emperyalizminin, gerek kendisine bağımlı ülkelerde bağımsızlık ve demokrasi mücadelesini engellemesi, gerekse Rus Sosyal Emperyalizmine karşı sağlam kaleler yartması, politikasını yürütmeye çalışan Reagan'ın planları hep istediği gibi olmayabiliyor. Orta Doğu'ya uzanmanın stratejik odak noktasını teşkil eden, Nato'nun Güneydoğu kanadını oluşturan Türkiye'de gerçekleştirildiği darbeye belli ölçülerde başarı sağlamıştır. Pir yanda öteden beri ABD'nin bir numaralı uşağı ve koçbaşı olan İsrail siyonistleriyle sıkı işbirliği ve el altından yardım ederken, diğer yandan İsrail saldırganlarıyla belli çalışmaları olan Arap devletlerindeki göz kırpmaktadır.

İsrail saldırganlarının 7 Temmuz'da Filistin kamplarını bombalamasını, Irak nükleer santralının bombalanmasını, Kudüs'u ve son olarak da Golan tepelerini işgal etmesini ABD el altından desteklemektedir. Görünüşte ise karşı çıkmaktadır. Daha yakın geçmişte askeri anlaşmalar imzalandılar. ABD'nin açıktan desteklememesi ve hatta görünüşteki karşı çıkımlar, İsrail'in Golan tepelerini işgaline karşılık güya "askeri anlaşmayı bozarım" demesi onun sadece Rus Sosyal Emperyalizminin yayılmaya ve etkinlik kurmaya çalıştığı, Arap ülkelerinden teçrit olmaması içindir.

Nitekim Suudi Arabistan'ın öne sürdüğü faht planını ABD destekledi.

AED Emperyalistleri, uzun süreden beri Orta Doğu'daki yayılmada İsrail uy-
yonizmini dayanak olarak aldı. AED Orta Doğu'daki istikrarsızlığın, Rus Sosyal
Emperyalizmine yarar, kendisine ise zarar getireceğini özellikle son zamanlar-
da iyice farkına vardı. Bugün İsrail'in saldırıyanlığında su veya bu ölçüde
AED'nin desteği varsa da, bu destek, AED'yi teorit ve yalnız bıraktığı için,
aşırı istikrarsızlığı körüklemeye varan tutum zorunlu olarak yerini zaman
zaman tavir almaya bırakıyor.

Bugün Orta Doğu'da AED ve İsrail önemli ölçüde Dünya Kamuyundan tes-
rit olular.

Çünkü birinci olarak Filistin halkının haklı ve kararlı mücadelesi dün-
yanın mazlum halklarından önemli destek sağladı.

İkincisi, İsrail'in ırkçı, söven ve ilhakçı politikasının arkasında AED
nin açık destek ve teşviki olması, bunun İsrail siyonistleri alayhine önemli
ölçüde kamuoyu oluşturmaya ve AED'nin açık desteği ölçüsünde AED'ye karşıda
muhalafetin gelişmesi.

Tatili emperyalistlerin gerek İsrail'in saldırıları konusunda gerekse
Filistin konusunda AED'den farklı görüşler taşıması ve dördüncü olarak Rus
Sosyal Emperyalizminin AED'nin ve İsrail'in tutumunu, yayılmacı ve hezemonyacı
mücadelesinde kullanıp etkinlik arttırma çabaları, AED'yi bugün görüldüğü
gibi Filistin'lileri tanıtmaya iten nedenler olarak sayılabilir.

Bütün bu gelişmelerin ışığında Orta Doğu'da Rus Sosyal Emperyalizminin
yayılmamasını engellemek için "denge politikası" izlemeye çalışılmaktadır.

AED'nin parlak yıldız tatabiketi, askeri manevralar ve savaşı kışkırtma
faaliyetleri sürerken, Türkiye'nin NATO içinde stratejik konumundan doğan öne-
minde, AED'nin Orta Doğu'ya hakim olmada oynayacağı rol üzerinde durulmakta
ve Türkiye'deki orduyu AED'nin Rusya'ya karşı giriştiği 3. Emperyalist Dünya
Savaşına karşı kullanma ve yönlendirme çabaları için, faşist cuntayı sık sık
ziyaret etmektedirler.

Orta Doğu'daki Rusya'nın aleti durumunda olan Libya ve Suriye tamamen
Rusya'nın dümen suyuna girmiştir. Bunlar "kararlı" anti-emperyalist görünümüyle,
sosyal emperyalistlere hizmet etmektedirler. Libya'da Sovyetler'in kışkırt-
masıyla Çad'a asker gönderdi. Ancak teşhir olduğu için Çad'dan askeri geri
çekti.

15 aydan beri devam eden İran-İrak savaşının bugün iki ülkenin emekçileri
üzerinde indirilen kamburdur. İran'daki feodal toprak ağaları, mollalar ve mil-
li burjuvazinin, sağın uzlaşmasıyla Beni Sadr'ı tasfiye ettikten sonra ülke
içinde giriştiği barbarlık ve katliamlar bütün dünya halklarınınca ibretle iz-
lenmektedir.

Küçük burjuva teşkilatı olan Halkın Mücahitlerini Orta burjuva İleri
Sakar, komünistlerle ittifak kurmaya ikna edince su anda yapısına pek iyi bil-
mediğimiz bir Ulusal Direniş Konseyi oluşturulmuştur. Halkın Mücahitlerinin
ağırlıkta olduğu konsey 12 maddelik bir platform yayınlamıştır. Bu konudaki ge-
lişmeleri diğer sayımızla açıklamaya çalışacağız.

Bugün emperyalizmin iç ilişkilerinin gittikçe keskinleşmesine tanık ol-
maktayız. Bir yandan emperyalizmle halklar arasındaki çelişki, diğer yanda em-
peryalist-kapitalist ülkelerde burjuvazi ve proleterya arasındaki çelişki,
öte yandan da emperyalist tekellerin ve devletlerin kendi aralarındaki çeliş-
kiler sertleşmektedir. Asya, Afrika ve Latin Amerika'da halkların emperyalizme
ve uskilerine karşı mücadelesi gelişmektedir. Emperyalizmin buhranları, bu ül-
keleri derinden etkilemekte, %100'e varan enflasyonlar, toplumun önemli bir k-
lümünü oluşturan açık ve gizli işsizler, açlık, sefalet bu ülkelerin belirgin
özellikleridir. Bu ülkelerin genelinde devrimci durum vardır. El Salvador, İran
gibi ülkelerde durum devrime son derece elverişlidir. Fakat UKH'nin içinde
bulunduğu buhranlı durum, bu son derece elverişli şartlar karşısında üslüci bir
tablo çizmektedir. Bu ülkelerde mücadeleler kendiliğinden bir şekilde geliş-
mekte, güçlü komünist önderlikten yoksun sürmektedir. Bundan dolayıda bir büyük
emperyalist güce karşı yönelen mücadeleyi, diğer bir büyük emperyalist güce çok
çabuk kontrolü altına alabilmektedir.

Emperyalist-kapitalist ülkelerde, farklı düzeylerde de olsa emperyalist-
kapitalist sistemin yol arkadaşı krizlerin ürünleri gözle görülmektedir.
On milylarla sayılan işsizlik, artan hayat pahalılığı, kitleleri açlığa itki-
mekte, kitlesel mücadeleler yükselmektedir.

Emperyalizm pazar için mücadele demektir. Emperyalist büyük güçler dün-
yanın dört-bir köşesinde pazar için çalışmakta, komplolar hazırlamakta, askeri
darbeler düzenlemekte, bölgesel savaşlar kışkırtmaktadırlar. Büyük emperyalist
güçler, özellikle iki on büyük emperyalist güce AED ve R.S. Emperyalistleri
hızla silahlennmakta, nükleer ve atom başlıklı silahlarını dünyanın dört bir tam
fına yerleştirmektedirler.

(Devamı 19. sayfada)